

AZ ÚJPALOTAI GYEREKEK MESÉLNEK...

Az újpalotai gyerekek mesélnek...

Mesék és történetek a családról, a városrészeiről,
ünnepekről – hétköznapokról és közösségi
együttlétekről

A kiadvány fővédnöke Dr. *Göncz Kinga* az Egészségügyi Szociális és
Családügyi Minisztérium politikai államtitkára,
védnökei: *Hajdu László* polgármester, országgyűlési képviselő,
Berecz András ének- és mesemondó.
Külön köszönet *Zöldy Pálnak*, akitől ennek a kis füzetnek az ötletét
részben merítettük!

Megjelent a Nemzeti Kulturális Alapprogram támogatásával

Kiadja: az Újpalotai Szabadidő Központ és a Nyírpalota Társaság
Budapest, 2004

Tartalomjegyzék

Előszó és élő szó <i>Péterfi Ferenc</i>	3	A Nagyszüleim mesélték	
Múlt és Jelen és a Jövő jön		<i>Vékony Vivien</i>	23
<i>Heteyi László</i>	4	Cserekereskedelem <i>Pfeffer Péter</i>	23
Kórákás park 5. C.	4	Rákospalota Nagyiék gyermek-	
Halász Pál, az utolsó erdőkerülő 4.B.	5	korában <i>Tóth Tibor</i>	24
Páskomliget <i>Horváth Balázs.</i>	5	Lakóhelyünk szüleim gyermek-	
A Nyírpalota 5. N.	6	korában <i>Hári Fruzsina</i>	24
Szüleim mesélnek <i>Pelyvás Afrodité</i>	6	Egy történet a múltból <i>Varga Eszter</i>	24
Ahol élek <i>Berecz Bernadett</i>	7	Az én időmben <i>Pusztai Benjamin</i>	24
Az újjalotai gyerekek mesélnek		Régi emlékek <i>Papp Bence</i>	25
<i>Horváth Kristóf</i>	7	Családnevem története	
Lakóhelyem története <i>Máté Zsófia</i>	8	<i>Dolozselek Tünde</i>	26
Régi lakóhelyem <i>Horváth Norbert</i>	8	Az én kicsi családom <i>Tompa Tamara</i>	26
Budapest, Rákospalota <i>Ráb Dávid.</i>	9	Apa, a komisz <i>Wunderlich Júlia</i>	27
Egy történet a régi időkről		Apukám kiskorában <i>Kozák Ágnes</i>	28
<i>Rimler Karolina.</i>	9	Füstnyomok a plafonon <i>Róna Barbara</i>	29
Új lakásba költözünk <i>Schwéger Judit</i>	9	Nagyiék és mi!	
Rákospalota régen <i>Simon Bianca</i>	10	<i>Farkasréti Ádám és Farkasréti Tünde</i>	29
A Szilas park kialakulása		Családom legendái <i>Pollmann Sára Zsófia</i>	30
<i>Németh Erika Noémi</i>	11	A karácsonyi beszélgetés <i>Nagy Orsolya</i>	31
Szilas parki élményeim		Az újjalotai gyerekek mesélnek	
<i>Kertész Alexandra</i>	11	<i>Libor Vivien</i>	32
Emlék a Szilas parkból		Bolondok napján <i>Beke Bianka</i>	32
<i>Sebestyén Fanni és Szabics Viktória</i>	11	Sanyi papa patikában <i>Vízj Béluska</i>	33
Gyerekkorom a Szilas parkban		A régi csínytevések <i>Matics Nikolett</i>	33
<i>Szabó Adél</i>	12	Családom legendái – Nagyszüleim	
A kerületben jártam iskolába		meséltek <i>Szabó Petra</i>	33
<i>Adamik Zsófia</i>	14	Azok a régi, szép idők...	
Fúre lépni tilos! <i>Bognár István</i>	14	<i>Gaál Mónika</i>	34
Régi gyereknapok a Szilas		A nagymamám, mikor még	
parkban <i>Németh Erika Noémi</i>	15	ő volt unoka <i>Balogh Bernadett</i>	34
Egyik emlékezetes gyerek-		Családi történet <i>Stadler Lilla</i>	35
napunk <i>Vágvölgyi Virág</i>	15	Nagymamám és nagyapám	
A visegrádi kirándulásunk		<i>Szabó Szilárd</i>	35
<i>Vágvölgyi Dominika</i>	16	Hogyan költöztek nagyszüleim	
Táborban <i>Szöcske József</i>	16	Újjalotára? <i>Varga Erika</i>	36
Vándortábor <i>Eszter, Anna</i>	17	Picike kis falu Heves megyében...	
A mi időnk gyermekkorá		<i>Németh Erika Noémi</i>	37
<i>Fülöp Henriett</i>	18	Egy kislány születésnap ajándéka	
Kerületünk régen <i>Schwindt Emese</i>	18	<i>Neumann Tímea</i>	37
Dédapám mesélte – A II. világháború		A húsvéti készülődés <i>Varga Nikolett</i>	38
<i>Horváth Klandia</i>	18	A hős csiga <i>Szöke Nikolett</i>	39
Dédnagyapám mesélte <i>Bibók Dániel</i>	19	Egy kutya kalandjai <i>Varga Eszter</i>	40
Dédnagyamamám története		A kutyám története <i>Székegy Zsófia</i>	41
- A kézigránát <i>Bodó Győző</i>	19	Egy családi hőstett <i>Boda Nikolett</i>	41
Dédanyám emléke <i>Károlyi Anita</i>	22	Az elveszett kutya <i>Márton Gergely</i>	42
Én a nagyapámmal készítettem		A kutyaharapás <i>Centgráf Johanna</i>	42
riportot <i>Garbien Dénes</i>	22	Egy mindennapi mese <i>Stáhl Timi</i>	42

Előszó és élő szó

„Mátra alján, falu szélén, lakik az én öreg néném...” mondtam Újpalotára született kislányomnak annak idején számtalanszor a mesét. Egyszer aztán megkérdezte: „...és apa, hány emeletes házban?” Váratlan, de igen szellemes kérdéseket nyilván sokat tettek fel gyerekeink mindannyiunknak. Ám ebben a kis kötetben most nem kérdeznek, hanem ők mesélnek: **az újpalotai gyerekek.**

Családi legendákról, történetekről, amit a szülőktől, nagyszüleiktől és másoktól is hallottak. És mesélnek arról is, amiket már ők éltek meg. A lakótelepen, az ideköltözéskor, vagy azt követően. Az ünnepeken - lassan ilyenek is alakulnak itt -, az iskolában, a táborban...

Jeleket, üzeneteket adnak - kik a falakra festve, mások játszótéri elemekre és olyan helyekre, amelyek gyakran bosszantanak bennünket. Pedig többnyire a személyes figyelmünket szeretnék csak felkelteni. Figyelem nélküli korosztályok nőnek fel körülöttünk mindenütt, s ha rájuk senki nem figyel, csodálkozunk-e, ha aztán ők sem igen figyelnek senkire. Egymásra sem.

Ez a kezdeményezés és az abból megszületett kis könyvecske azt célozta, kerítsünk alkalmat arra, hogy a gyerekeink megkeressék, megkérdézzék a szüleiket és nagyszüleiket és figyeljenek oda a történeteikre. A generációk közötti kapcsolat – ha néhány ünnepi percre, órára, de – megteremtődött. Mi lenne, ha gyakrabban odafigyelnénk egymásra? Oda és vissza. Ha kikapcsolnánk a televíziót, körbeülnénk az asztalainkat és felemelnénk a tekintetünket. Az élő emberi szó - *vox humana* - nagy szükségünk. Most, itt, ezzel a kezdeményezéssel, mi egy új üzenőfalat hoztunk létre - figyeljünk rá!

A hozzánk eljuttatott történetek szövegéhez nemigen nyúltunk, az apróbb hibákat, fogalmazási tévedéseket is változtatlanul hagytuk. Néhány mesében még felismerjük: itt bizony a felnőttek fogták a ceruzát - de, ezek is fontos üzenetek, gyereknyelvre fordítva.

A tavasz során megjelent felhívásunkat követően, sokan versenyt sejtettek ebben a mesepályázatban. Persze, hiszen az állandó verseny talán a legszokatlanabb a bennünket körülvevő új világból. Ám néha (gyakran?) a versenyt is ki kell(ene) kapcsolni, ezzel is több esélyt kínálva az egymásra figyelésnek. Ha verseny nem is lett, de jutalom igen, ebben a kezdeményezésben. Mind a hetven valahányan, akik megírták a maguk meséit, itt most viszontláthatják, *hiszen itt most*

az újpalotai gyerekek mesélnek.

Köszönet azoknak, akik segítettek ebben a kezdeményezésben: a helyi könyvtárosoknak, a Nyírpalota Társaságba tömörült lakótelepieknek; az Újpalotai Szabadidő Központ munkatársainak, *Keresztes Ágnesnek* a szerkesztésben vállalt közreműködésért, s mindenkinek, akik csak szeretettel gondoltak erre a készülő kiadványra, még inkább, ha közvetlenül is tettek ennek létrejöttéhez valamit.

Péterfi Ferenc

Múlt és Jelen és a Jövő jön

Felhívást kaptunk az iskolában, kerületünk múltjáról és jelenéről való írás készítéséről. Mivel nem unalmas iskolai feladatról van szó, rögtön nyomozásba kezdtem.

Kiderítettem, hogy a kerület névadója Palota falu volt. A történelem folyamán az Árpád-koron keresztül 1300-as években Loránd ispán, az 1600-as Újfalusy családé, majd az 1700-as évektől Fekete után a Károlyi család tulajdona lett. Az 1800-as években indult meg a mezőgazdaság, lóvasút ez kötötte össze a fővárossal. Az 1900-as években kiépülnek a beköltöző iparmunkás rétegek. Az első közösségi földeket az 1800-as évek végén – Széchenyi telep – így jött létre Pestújhely. Az 1900-as években nőtte ki magát Rákospalota. Ma a kerület három részében – Pestújhelyen, Rákospalotán és Újpalotán – kb. 80-90 ezer ember él.

A nagyiek 1973-ban költöztek Újpalotára, a szüleim a 70-es 80-as években gyerekek és fiatalok voltak. 30 évvel ezelőtt nem volt összehangolt BKV, élelmiszer ellátás. A lakótelep gombamódon nőtte ki magát. Ahogy a nagyszüleim említik a „szocialista panel” termékek, mert abban az időben csak így lehetett gyorsan lakáshoz jutni. A dobozba zárt családok, akik a saját fiókjaiban boldogok voltak, mert úgy érezték, ez a sajátjuk, amit egyedül vagy némi segítséggel vagy anélkül értek el. Az én Grónás János nevű nagyapám, a születésnapján kapta meg a *lakásként* és boldog volt, mert ilyen ajándékot ritkán kap az ember. Eltelt 30 év, zárt világoknak lehetőségei kitágulnak.

Vannak olyan fejlődéseink, mint M3-as, Pólus-Center, Metró, Praktiker, kínai Ázsia – Center, amit nekünk, fiataloknak meg kell ismernünk, de a további előrehaladást meg kell tanulnunk!

Ezért jó nekünk fiataloknak a múltban kutatnunk, mert a jövőt mi alakítjuk!

Hetyei László (6.A.)

Itt én Grónás János nevű nagyapám
a születésnapján kapta meg a lakás-
ként és boldog volt mert
ilyen ajándékot ritkán kap az ember.
Eltelt 30 év, zárt világoknak lehetőségei
kitágulnak.

Kőrákás park

Egyszer volt, hol nem volt, élt valahol egy nemes ember. Ez az ember a király katonája és hű szolgája volt. Amikor kitört a háború, elindult a csatába. Bátran harcolt, de végül elfogták és börtönbe vetették. Éjszaka kihasználva az őrk figyelmetlenségét kiszökött, és elkezdett futni. Meglátott egy kunyhót. Bement, szállást és ételt kért. Reggel megköszönte a háziak jóságát és tovább állt. Hamarosan megérkezett a király városába. Ott elmesélt mindent, ami a csatában történt, de a katonák árulással vádolták. Az ítélet

az volt, hogy egy árokba vessék, és köveket dobáljanak rá. Másnap végre is hajtották. Mikor már nagy kupacban állt a kő, visszaérkezett a király. Kiderült, hogy a nemes ember igazat mondott, ártatlanul halt meg. A kőkupac köré fákat és virágokat ültettek és elnevezték Kőrakás parknak.

(5. C.)

Halász Pál, az utolsó erdőkerülő

Élt egyszer, egy szegény legény, erdőkerülő, Halász Pál volt a neve. Szerette a munkáját, mert egész nap az erdőben lehetett, de nem szeretett otthon lenni, mert nem volt senkije. Ő volt talán az utolsó erdőkerülő az országban, mert ott ahol ő élt, csak egy nagyon kicsi erdőrészt volt. Az összes társa otthagya a fákat, bokrokat, nem vigyázott rájuk, mert úgy gondolták, minek óvja annyi ember azt a maroknyi erdőt. Csak Pál ment ki minden nap, és gondozni.

Egyszer az egyik volt erdőkerülő társa, Károly Kelemen meghívta Pál ebédre. Ő ment is szíves örömet, mert úgys szegény volt. Kelemen meg gazdag, ezért jól esett neki a finom csemege.

- No, mesélj, mi újság az erdőben? – kérdezte Kelemen.

- Nincs érdekes, de különben szépen virágoznak a fák, kellemes a madárfütty, sok nyúl és egyéb állat van a környéken. Én jól érzem magam ott.

- Ugyan nincs kedved a királyhoz elmenni kertésznek? Olyan jól értesz a növények gondozásához!

- Majd megpróbálkozom vele, bár nem szívesen hagyom ott szeretett erdőmet.

Végül is elment. Bement a királyhoz. Mondta neki:

- Felséges királyom, csak azért vagyok itt, mert azt hallottam, hogy fölséged kertészt keres, hát én jönnék.

- Jól van, felfogadlak – válaszolta a király. Fel is fogadta.

Egyszer, amikor Pál kint kertészkedett, kinézett az ablakon a király leánya. Megtetszett neki Pál. De Pálnak is a királylány, mert az olyan szépség volt, hogy hetedhét országon sem találnád párját. Leszakította neki a legszebb vörös rózsát. A királylány másnap is kinézett az ablakán, s megkapta a legszebb ezüst rózsát. Harmadnap Pál odaadta neki a legszebb arany rózsát. Látta ezt a király, látta, hogy a lány megtetszett Pálnak, s az is a lányának.

- No, Pál láttam mennyire tetszik a lányom. De egye kutya neked adom, s vele együtt a fél királyságom.

Pál feleségül vette a királylányt, és azt az utcát, ahova költözött, apósa Erdőkerülő utcának nevezte el. Innen ered a mai Erdőkerülő utca neve.

(4.B.)

Páskomliget

Élt egyszer egy Omlet nevű ember. Omlett ragaszkodott hozzá, hogy nevét egy t-vel írják, így tartotta szépnek. Gáspil pedig nem Gázi, hanem Gáspil névhez ragaszkodott.

Jó barátok voltak. Egyszer, amikor leültek egy padra, mit lát Gáspil? Egy seprűn ülő boszorkányt, és ami még rosszabb feléjük tart. Leszállt seprűjéről és rosszállóan rájuk nézett.

- Csá, boszi! – Ettől a banya úgy begurult, hogy megátkozta őket. Mire kinyílt a szemük a boszorkányt már nem találták.

- Semmi bajod, Oki?
- Kinek beszélsz, az én nevem, az én ... Nem emlékszem a nevemre!
- Én sem!
- Biztos ez volt a boszi átkal!
- Vajon mi volt a nevünk?
- Nézd! Ott egy papír! – kiáltotta Omlet.
- PSÁKOLMGETLI
- Mi az Psákolmgetli?
- Biztos a nevünk! – mondta Gáspil – Odament hozzá egy öregember.
- Mi a baj?
- Tessék megfejteni ezt az írást!
- Ha a betűket helyes sorrendbe rakjátok egy utcanévet kaptok.
- A neveket is kitalálhatjátok betűkből. A fiúk gondolkozni kezdtek.
- ÁSPOLKGMELIT, PSKOLMIGET...
- SPÁKOMLIGET, PÁSKOMLIGET...
- Hurrá, az utcanéve Páskomliget!
- Az én nevem meg Omlet.
- A tied meg Gáspil.

Horváth Balázs (4. C.)

A Nyírpalota

Egyszer volt, hol nem volt az Óperenciás tengeren túl állt egy öreg nyírfa. Ez a Nyírfa nagyon szomorú volt. A király egyszer séta közben meglátta a kedves, magányos nyírfát.

Ez a terület a királyé volt. Úgy gondolta, hogy megmutatja más ország királyainak, hogy az ő palotája lesz a legszebb. A palotáját úgy tervezték, hogy a nyírfát ki kell vágni. A királynak ez nem tetszett, mert a fa nagyon a szívéhez nőtt. A palota terveit módosították úgy, hogy az öreg fát ne kelljen kivágni. Az embereknek nagyon tetszett a „Nyírpalota”, ezért a palota köré építkeztek. Sajnos egyszer a fa kidőlt, de az emléke megmaradt. Az öreg fa emlékét ma is őrzi a Nyírpalota utca.

(5. N.)

Szüleim mesélnek

Nálunk a családban csak anyu lakott Újpalotán, és ő is csak 1989-90-ben, tehát csak 2 évig.

Anyu 14 éves korában Budapestre jött tanulni. 18 éves koráig kollégiumban élt. Miután kikerült a valós életbe, albérletben lakott. A Fővárosi tanácsnál dolgozott, mint előadó. A munkahelye intézte el, hogy Újpalotára költözhessen az Albérlők Házába. Ő nagyon boldog volt, mert negyedannyiba került és önálló lehetett. Számára Újpalota maga a felhőtlen boldogság volt. Igaz, nehezen szokta meg a panel házakat, mert mindig családi házakban lakott. De itt minden közel volt neki a vásárláshoz. Abban az időben, már nagyon be volt parkosítva, nem úgy mint a 70-es években. És minden este kijárt futni a Kiserdőbe. Akkor még biztonságos volt. Ma minket oda egyedül nem engednek el. Nagyobb volt a közbiztonság régen, mint ma. Ő nagyon szeretett ott lakni, csak nehezen viselte nyáron a meleget, amit a panel este kiontott magából. Azt tudom, hogy szórakozni nem oda járt, hanem a városba, mivel a közlekedés jó volt. Még éjszaka is haza tudott jutni. Egészen addig lakott Újpalotán, amíg apuval meg nem ismerkedett.

Ugyanis ő is ott dolgozott, ahol anyu. Ott ismerkedtek meg. És kiderült nem laknak messze egymástól. Ő ugyanis Rákospalotán élt a szüleivel. Így apu is sűrűn járt Újpalotára. Később összeházasodtak, és anyu Rákospalotára költözött családi házba.

Én is ebbe a kerületbe születtem bele! Tudom, hogy anyu és apu boldogok voltak Újpalotán.

Pelyvás Afrodité (6.A.)

Ahol élek

1993-ban jöttem a világra. A születésem után költöztünk ide a Nyírpalota utcába. Anyukámék nagyon boldogok voltak. Felutaztak a rokonaim is a beköltözés örömeire. Az összes rokonom! Nagyon szép volt a lakás! Apuék azon tanakodtak, hogy melyik szoba legyen az enyém. Hát persze, hogy a legkisebb. Nagyon szeretem a lakásunkat, mert harmonikus, otthonos. A szobámat azért, mert körös-körül kis plüssállatkák ülnek, sok poszter van a falon. A lakásunkhoz közel több játszótér található. A tanítás után lent szoktunk játszani a barátaimmal. Nevetgélünk, jókat szoktunk beszélgetni. Elfogadnék egy családi házat a hegyekben, de ez a lakás most megfelel.

Berecz Bernadett (4. A.)

Az újpalotai gyerekek mesélnek

A nagyszüleim 1973-ban költöztek Újpalotára, az akkor új lakótelepre. Az anyukám akkor hat éves volt, a testvére pedig két és fél éves. Nagy esemény volt ez a családnak, hiszen ahol laktak, ott kilencen éltek egy nem túl nagy lakásban. Abban az évben Újpalota úgy nézett ki, mint az újonnan épült lakótelepek mindegyike. Szinte egyforma betonházak, az építkezés nyomai mindenhol, a házak között nem voltak utak, sétányok, az emberek arra jártak amerre akartak (vagy amerre tudtak!). Ha esett az eső, térdig gázoltak a sárban, ha pedig száraz idő volt, a szél hordta a port. Az építkezéshez ásott árkokat még nem temették be, a gyerekek ezekben jókat játszottak és barátkozhattak egymással. Nem is nagyon játszhattak máshol, mert ezen a környéken a játszótérek még nem épültek meg. Ezen kívül még sok minden nehezítette az életet az ide költözöttek számára, de az örömük, hogy saját lakásba költözhetek, könnyítette a kellemetlenségek átvészelését.

Ez volt a helyzet a mi családjunkban is. Miután lezajlott a költözés és a berendezkedés – természetesen családi segítséggel – jöhettek a rokonok és a barátok lakásnézőbe. A nagymamám unokatestvére és annak a felesége is hivatalos volt a vendégségbe. Csepelről eljutni Újpalotára ma sem egyszerű dolog, akkoriban mondhatni kalandos volt. Leszálltak az egyetlen Palotára járó buszról (73-as) és onnan indultak el a mamáméktól kapott útmutatás alapján. Egy darabig sikerrel haladtak, de egyszer elértek egy pontra, ahol elbizonytalanodtak. Merre tovább? Az utcákat táblák nem jelezték, a házak kívülről számára teljesen egyformák. Semmi baj, majd megkérdezik valakitől – gondolták. Igen ám, de nem jutott eszükbe az utca neve. Gondolkodtak, gondolkodtak, majd a mamám unokatesójának beugrott.

- Megvan! Profi utca! Kérdezzünk meg valakit – mondta. Odamentek valakihez, de nem tudott nekik segíteni. Még több embert megkérdeztek, de nem jártak szerencsével. Volt aki azt válaszolta, hogy még annak is örül, hogy saját címét meg tudja jegyezni, nemhogy még más utcát is ismerjen, volt aki azt mondta, szerinte ilyen utca nincs is a környéken. Később kiderült, neki volt igazza..... Végül megmentőként egy postással

találkoztak. Ha más nem is, egy postás biztos megtudja mondani nekik merre menjenek. A postás gondolkodott, hümmögött, aztán közölte, ő sem tudja merre van a „profi” utca. De biztosan emlékeznek az utca nevére? – kérdezte. A vendégek bevallották, hogy nem biztosak benne. Erre a postás megkérdezte: - Mondják, maguk nem a Sárffű utcát keresik? – Jaj, dehogynem! Hát persze, hogy Sárffű és nem Profi! Így aztán a postás bácsi megmutatta nekik a „Profi” utcát (annak a háznak a sarkán kérdezősködtek ahol a mamámék laktak), megtalálták a keresett számot, megérkeztek a vendégségbe, ahol már a nagyszüleim várták őket. Mikor elmesélték miért késtek, a többiek nagyon jót nevettek.

Azóta már eltelt jó pár év, de ez a történet még mindig előkerül a családban. Most már mi, az unokák is ismerjük. Néha eszembe jut, amikor a lakcímemet kérdezik, mert a szüleimmel mi is a Profi... azaz a Sárffű utcában lakunk!

Horváth Kristóf (12 éves)

Lakóhelyem története

Palota falu 1200 körül épült, 1800-as évek közepétől: Rákos-Palota

Több templom: Pestújhelyi téren, Rákos út – Arany János utca sarok, Beller Imre utca végén Nagytemplom. Jó állapotúak, ma is használják.

Régen a gyerekek petángoztak, kővel, golyóval célba dobtak.

Iskola a környékünkön: Bocskai utcai iskola, külön fiúk és lányok, külön bejárat (ma is látszik)

A Beller Imre utcában járt régen villamos, a Mézeskalács tértől a Szentkorona utcán át a Belleren végig a templomig. A sín még néhol ma is látható. A szűk utcában csak 1 sín pár fért el, szembe nem találkozhattak, így elég ritkán járt. Az M3 építésekor szüntették meg a Mézeskalács tértől kifelé lévő szakaszt.

Máté Zsófia (3.B. osztályos)

Régi lakóhelyem

Én 6 éves voltam, amikor arra a helyre költöztünk, ahol később felnőttem. Ez Újpest, IV. kerület. Előtte a IX. kerületben, a Ferencvárosban laktam. Közel ahhoz a helyhez, ahol a Pál utcai fiúk története játszódott, vagyis a Fűvészkert közelében.

Érdekes, hogy akkoriban a két legnagyobb ellentét a Fradi és az Újpesti Dózsa szurkolótábor között volt. És mi a Ferencvárosból költöztünk Újpestre. Persze ez sok vics, élcelődés, sőt vita tárgya is volt későbbi gyermekkorom során.

Persze, mivel Újpesten éltünk, a Dózsa csapatában sportoltam, de máig is a Ferencvárosnak szurkolok.

Újpest azelőtt, hogy a magas 10 emeletes házakat felépítették volna, gyönyörű kertváros volt. De sajnos rengeteg embernek kellett lakást biztosítani, ezért lerombolták a kis házakat, és lakótelepeket építettek helyükön. Sok idősebb ember, akik elvesztették szép kis házaikat, kis kertjükkel, és bekényszerültek a nagy házak kis lakásaiba, szomorúan éltek tovább életük hátralevő részét.

Én mégis vidáman gondolok vissza ott eltöltött gyermek éveimre.

Horváth Norbert (3.B. osztályos)

Budapest, Rákospalota

Ahol a házunk áll, régen szántóföld volt. Eleinte földes utca volt. A Rákos úton végig piac volt.

M3-as nem létezett. MÁV telepnek hívták az iskola melletti emeletes házakat. A TESCO is nemrég épült. Újpalota akkor épült, amikor édesanyám óvódás volt a Klapka György úti óvodában. A Beller Imre úton villamos járt, 69-es.

HÉV közlekedett a Lenin úton Rákosszentmihályra.

Ráb Dávid (3.B.)

Egy történet a régi időkről

A nyári szünidőben kirándulni mentem a nagyszüleimmel. Sétálgattunk és egy manapság modern lakótelep és egy szép park tárult elénk, ahol régen egy szántóföld volt.

Kértem nagyapámat meséljen arról, hogy hogy nézett ki ez a park régen.

- Papa, mik voltak a házak helyén?
- Itt ahol most állunk egy hatalmas szántóföld volt, ahol mindennap műveltük a földet.
- Milyen szerszámokkal dolgoztatok?
- Sokféle művelés folyt e helyen. Szántottunk ekével, amit lovak húztak, arattunk kaszával, ami nagyon fáradtságos és erőteljes munkát igényelt.
- Mama, a nők milyen munkát végeztek?
- Az asszonyok kapáltak és mi szedtük össze a termést. Az aratáskor segítgettünk. Elmentünk a park másik oldalára és a papámat láttam, ahogy egy fához siet.
- Papa, hová sietsz?
- Nézd meg, ez az a fa ahol én és iskolatársaim gyermekkorukban elástunk egy papírt, arról hogy ki gondozta, ki ültette, ki volt a gondviselője.
- Hű, ez igen! – csodálkoztam.

A hosszú séta után fáradtan tértünk haza. Otthon a tévé előtt elgondolkoztam azon, hogy a régi gyerekek nem tudták nézni a színes televíziót, nem voltak modern játékaik.

- Papa, milyen játékaik voltak?
- Magunk faragta játékokkal játszottunk, abban az időben nekünk az jó volt.
- Hogyan mulattátok az időt, hogy ne legyen olyan nehéz a munka?
- Énekeltünk és ütemre dolgoztunk. Jobb, életvidámabb lett a hangulat.

Megbizonyosodtam arról, hogy a fejlettség sokat számít, mert ma nem kell kézimunkával dolgozni. A múltban minden termés fontos volt, mert nem lehetett megvásárolni bármit. A gépek az ember munkáját segítik, az új dolgoknak köszönhetjük az ember fejlődő korszakát.

Rimler Karolina (6.B.)

Új lakásba költözünk

Rákospalota egyik részén az 1960-as években még családi házak, bolgárkertészet és erdő volt. Ezeket a kis családi házakat lerombolták, a bolgárkertészetet megszüntették, a fákat kiszédték és ezek helyére épült fel Újpalota elemekből, panelekből, ami sok becsületes dolgozó embernek örömet és kényelmes otthont adott és ad ma is.

Nagymamámék az 1960-as év novemberében kiutalt másfélszobás lakást kaptak. Édesanyám akkor 4 éves, még óvódás volt. Nagymama mesélte, hogy az akkor

4 éves édesanyámmal eljöttek megnézni a lakást. A lakásban kellemes meleg volt, de a villany a lakásba még nem volt bekötve. Mivel novemberben már kint hideg a szép tapétázott, szőnyegpadlós lakásban pedig meleg volt a 4 éves édesanyám megfogta nagymamám kezét és azt mondta „Anyukám maradjunk itt örökre”. A lakásban egyetlen szék, vagy ülőke nem volt, ezért nagymamám megkérdezte édesanyámat, hogy min fogunk feküdni? Reggel óvodába kell menned, nekem pedig dolgozni. Erre édesanyám egy pillanat alatt lefeküdt a szőnyegpadlóra és azt mondta, hogy itt fogunk aludni. Bent a lakásban már sötét volt, de a folyosókon égett a villany, így nagymamám megfogta édesanyám kezét, bezárta az új lakás ajtaját és szótlánul a régi lakásba indultak. Néhány nap múlva megtörtént az új lakásba költözés, már a telet és a Karácsonyt itt töltötték. Az új szomszédok kedvesek voltak és egymásra figyeltek, törődtek az emberek egymással. Egyáltalán nem voltak irigyek, nem volt betörés, rablás. Nagyon jó volt a közbiztonság és autólópás sem volt, de az ajtókon, folyosókon rács sem, mert nem volt rá szükség. Az emberek nem féltek, nem volt kitől, vagy mitől. Újpalotán sok játszóteret is létesítettek. A közeli játszótérre nagymamám sokszor lement a 4 éves édesanyámmal. Egyik alkalommal, amikor az édesanyám hintázott, a közeli padon ült egy fiú és egy lány, akik csókolóztak. A fiú nagymamám felé fordulva azt mondta, hogy „őreglány, ugye irigyled?”, pedig akkor a nagymamám olyan fiatal volt, mint ők. Az idő múlásával Újpalotán sok változás történt. A magas házakhoz nagy parkolókat építettek, de akkor még kevés autó volt, azóta rengeteg autó van, de kevés lett a parkoló. Az akkori kisüzletek egy része megszűnt, helyette épült a bevásárlóközpont, ami azt jelenti, hogy az emberek mindent egy helyen megvehetnek. Ez jó. A vásárlás sokkal kényelmesebb, az élelem is bőséges. Pillanat alatt a félkész termékből elkészíthető az ebéd. Nagymamám fiatal korában ez nem volt. Az édesanyámnak és a mai fiataloknak sokkal kényelmesebb az élete. A régi lakók közül sokan meghaltak, elköltöztek, helyükre új lakók jöttek. Nagymama fiatal korában az új iskolákba sokkal több gyerek járt tanulni, mint a mai időkben. Újpalota olyan, mintha egy külön kisváros lenne. Legboldogabb esemény, hogy megszülettem én, az unoka. Nagyon szeretek Újpalotán lakni, amit a nagyszüleimnek köszönhetek. Elmondhatom, hogy én már ide születtem, itt voltam baba, itt jártam 3 évig óvodába és most az általános iskolába. Ami szomorú, hogy időközben dédnagymamám meghalt és Ő itt alussza örök álmát az újpalotai temetőben.

Schnéger Judit (4.C. osztály)

Rákospalota régen

Az anyai nagypapám született és élt Rákospalotán, aki sajnos már nem él.

Az ő elmondása szerint a mai Újpalota helyén szántóföldek és búzatáblák voltak. Az ő lakóháza a pestújhelyi Bánk utcában áll a mai napig. A papám ebben a házban született, 4-en voltak testvérek. 3 fiú és 1 lány. Erős fegyelemben nevelkedtek, de nagy szeretetben, mivel a dédpapám rendőr volt. Ennek ellenére azért követtek el gyerekes csínyeket.

Egyszer például: lócitromot találtak az utcán, amelyet gyönyörűen becsomagolva átadtak a szomszéd néninek.

Óvodába és iskolába is a környéken járt, az életmódjuk pedig a többi polgári családéhoz volt hasonló.

Simon Bianca (3.B. osztályos)

A Szilas park kialakulása

Mielőtt az Oroszok építették a laktanyát, előtte mocsaras terület és temető volt a területen. Az Oroszok kivonulása után az itt lévő lakásokat az önkormányzat adta el pályázat útján. Így kerültünk mi is a Szilas parkba. Semmi nem volt, csak bontási törmelék mindenhol. Az utak sárosak, járhatatlanok voltak. A játszótéren csak két hinta és két ping-pong asztal volt.

Lassan, fokozatosan épült ki minden. Minden lakónak magának kellett megújítani a saját lakását. A mi lépcsőházunkba csupa fiatal házaspár költözött. A lépcsőházat teleraktuk virágokkal, a játszótérre fákat ültettünk Adél néni segítségével. Mindenkinek volt egy fája amit neki kellett gondozni. Ünnepekkor, például karácsonykor vagy újévkor összegyűltünk lent az alsó szinten. A gyerekek műsort adtak a szülőknek. A mi lépcsőházunkban minden erkélyen és ablakban virágok voltak. Aztán a lakók jöttek-mentek és a lépcsőházunk is lassan megváltozott, egyre inkább senki nem foglalkozott a másikkal. Lassan felépült a Pólus Center amire egész nap rálátunk és már unalmas. Ez nem volt elég, szemben felépítették az Ázsia Centert ahova sok rizsevő (kínai) ment dolgozni. Mivel ennyi házzal és bevásárlóközponttal lettünk gazdagabbak, végre megépítették az utakat, később épült mellé egy üzletház, a neve Mehola, üzemel benne fogászat, stb.

Megcsinálták a játszótérrel ahol eddig csak egy homokozó és egy rozoga mászóka volt, amiről leestem és eltörtem a kezemet.. Voltak ping-pong versenyek is de amikor a József Krisztivel lettem volna párban, akkor elmaradt a vetélkedő.

Németh Erika Noémi

Szilas parki élményeim

Régen, réges régen amikor még a mamánknál éltünk a XVI. kerületben, akkor nem jártam bölcsibe. Anyukám vigyázott rám. Ott náluk volt egy kutyus. A papám a Burger Kingben dolgozott, a mamám a Parlament környékén. Apukám a Gundelben dolgozott. De én a legjobban az anyát, apát, bátyámat, mamámat és a papámat szerettem. Sokat kirándultunk, mert mindig nyaggattuk a szüleinket. Boldogok voltunk, míg el nem költöztünk.

De az a jó, hogy elmehetünk még oda.

Amikor ideköltöztünk, három éves voltam. Óvodába jártam, ide a Micimaci oviba. Elmúlt pár év, és iskolába jártam. Volt néhány gyerek, aki ugyanitt lakott. Olyan boldog voltam, amikor összebarátkoztam Szabics Vikivel, Sebestyén Fannival. Volt egyszer, hogy eljött Patrícia néni, az egyik volt tanárunk. Eljött valami bábszínházzal. Nagyon jó előadás volt, egyszerűen csodálatos.

Boldog 10. születésnapot!

Kertész Alexandra (10 éves)

Emlék a Szilas parkból

Emlékszem, még amikor a TESCO-T építették, az erkélyről néztem, hogy haladnak a munkával. Azt hiszem 3 éves voltam akkoriban. A főigazgató megígérte nekünk, hogy épített egy játszótérrel, de csak egy házikót és egy félig kész focipályát kaptunk. A gyereknapi nagyon jók voltak. Jó játékokat játszottunk, köztük a rendőrséget, amit úgy kellett játszani, hogy vannak piros és zöld sapkások. A rablók a zöld, a rendőrök a piros

sapkát vették fel. Ha valakit megfog az egyik rendőr, választhat hogy felveszi e a piros sapkát és rendőr lesz, vagy beviszik a börtönbe akit a társai kiszabadíthatnak. Ismeritek e a kőleves történetét? Nálunk sokszor főtt Szilas parki kőleves, ami nagyon finom. Én is kaptam, de sajnos magamra öntöttem. Néha jönnek a térre bemutatni színelőadásokat, akik nagyon tetszenek, az egyik nénit ismerem is úgy hívják, hogy Patrícia. De sajnos már ez az idő lejárt, azért most is jól érzem magam itt a Szilas parkban.

Sebestyén Fanni (10 éves) és Szabics Viktória (10 éves)

Gyerekkorom a Szilas parkban

Az én családom annak ellenére, hogy anyukám egyedül nevelt fel bennünket nagyon vidám közösségszerető nem mindennapi család.

Hat hónapos voltam, amikor édesapám meghalt, négy nővérem akkor 4, 7, 8, és 9 évesek voltak. Egy palotai általános iskola gondnoki lakásában laktunk, ahol anyukám látta el a gondnoki teendőket. Nagyon sok feladat mellett mindig ügyelt arra, hogy jól érezzük magunkat környezetünkben, sokat segített az osztálykirándulásokon, az iskola rendezvényein, (farsangokon, sport vagy akadályversenyeken). Amellett, hogy amit csak tudott megadott nekünk, nagyon sok energiát fordított arra is, hogy barátainknak osztálytársainknak is örömet szerezzen. Sok-sok jelmezzel színdarabtanítással, kirándulásszervezéssel feledhetetlen élményeket nyújtó nyaralásokkal tette boldoggá, múlhatatlan energiával éveinket. Mindig örültem, hogy ő az én édesanyám, de nem tudtam, hogy miért irigyelnek az osztálytársaim. Minden nővérem osztályának megvarrta a ballagó és a szalagavató ruhákat. Nyaranként felállítottunk az udvaron sátrakat, amibe nálunk tölthettek több éjszakát barátaink, osztálytársaink. Mindig nyitva volt a lakásajtónk. A problémájával mindenki bejöhettek, sokszor mondták, hogy anyukádnak nem csak öt, hanem 155 gyermeke van. Valóban mindenkivel tudott törődni és nagyon sokan szerették. Sajnos megszüntették a gondnoki állást és nekünk el kellett költöznünk a lakásból.

1994 karácsonyán testvéreimmel egy-egy kulcsomót kaptunk ajándékba, aminek nővéreim örültek, de viccesen megjegyezték, hogy milyen igazságtalan, míg ők nagykorúságukra addig én 8 évesen saját lakáskulccsal rendelkezem. Én nem tudtam örülni a változásnak. Sajnáltam a lakást csak az vigasztalt, hogy még oda fogok járni. Így kerültünk a Szilas parkba, ami régen szovjet tiszti laktanya volt, és a meghirdetett pályázat után adták át a lakásokat az új lakóknak. Nagyon sokat kellett dolgozni, mert mindent fel kellett újítani vagy átépíteni a lakásokban. Sok fiatal házaspár és nagyon sok gyerek költözött a telepre. A mi házunkban 60 lakásba 117 gyermek költözött. Mindenki sokat dolgozott, a gyerekek pedig a romos parkban játszottak nyakukba akasztott lakáskulccsal. Anyukám segíteni akart a fiataloknak, és elvállalta a ház gondnokságát. Törekedett arra, hogy minél összetartóbb lakóközösség alakuljon ki. Lakógyűlést úgy szervezett, hogy főztek egy nagy bográcsba gulyást, amit közösen fogyasztottunk el, míg a felnőttek megbeszéltek a problémákat, addig testvéreimmel játszottunk a kisebb gyerekekkel.

1996-ban szerveztünk egy nagy gyereknapot, ahol a Szilas parkban lakók egész napos rendezvényen lehettek együtt. Külön felhívás volt a lépcsőházi lakóközösségek közti vetélkedő. Akkor épült a Pólus Center. Az építő és az építtető vállalta a rendezvény mellett a védnökséget.

A napot „elefánt vadászattal” kezdtük, ami úgy történt, hogy elefántképes lapocskákat rejtettünk el az egész telepen testvéreimmel. Minden lapnak volt értéke, amit növelni lehetett színezéssel. Reggel kezdték főzni a Szilas parki „kőlevest”, azaz gulyásagyúba tettek egy szép nagy kavicsot, felöntötték vízzel és minden család erejétől függően járult hozzá az ízesítéshez különböző zöldségek, fűszerek, húsok segítségével, s így nagyon finom gulyás lett belőle. A legnagyobb élmény a sok-sok játék között a párnacsata volt. Több mint 120 darab párnát varrt az anyukám, amit a pálya közepére helyeztek. A csoportok egymással szemben álltak, a feladatuk az volt, hogy a másik térfelére juttassák a párnákat sípszó után, majd síphangra abbahagyva az a csapat nyert, amelyik oldalán kevesebb párna volt. Ebben a játékban mindenki részt vehetett, azaz nem volt korhoz vagy létszámhoz kötve, csak lakhelyhez, illetve lépcsőházhoz. A napot tombolahúzással és eredményhirdetéssel egy csodálatos hangulatú diszko zárta.

Egy év múlva anyukám beöltözött Hókuszpóknak és megisméltődött az a jó hangulatú nap, mint egy évvel előtte. Ennek a napnak a közkedvelt meséhez kötődött minden sportversenye és vetélkedője. Édesanyám volt a Hókuszpók, aki egy dróthálóval elkerített területen tartózkodott, és akinek Törp papa elvarázsolta a hangját. Érdekessége volt a napnak hogy 4 nővérem beöltözött fekete cica jelmezbe s így vették fel a Sziamiaú-k szerepét. Ők minden órában „megzavarták a rendezvényt” amit előre jelzett a törpök zenéje. A Sziamiaú-k elkapták a törpöket ill. a menekülő gyerekeket, akiket Hókuszpók fogságába vittek. Az a gyerek, aki bekerült Hókuszpókhoz azt a „házigazda” megvendégelte sok-sok finomsággal (csokis fánkkal, túrórúdival, rágóval, üdítővel) és ha ki tudta szabadítani magát az adott értékű törpkártyával akkor mehetett, de ha nem Törp papát hívták segítségül, aki kiváltotta védencét.

A nap programjai folyamatosan zajlottak édesanyám **ikertestvéreinek** segítségével. Megfőtt a Szilas parki kőlevés is és szintén nagy sikerrel zajlott a lépcsőházak közti párnacsata is. A tombola húzás után Hókuszpók szabadulásával és leleplezésével, fokozódott a hangulat, az esti bálra már nem kellett senkit sem invitálni.

Ebben az évben is, mint az előző évben a nyertes lépcsőházi csapat együttesen vehetett részt a Fővárosi Nagycirkusz egyik műsorán. Arra emlékszem, hogy a cirkuszi előadás után a nyertesek, azaz a 14-es lépcsőház lakói szerenádót adtak édesanyámnak.

Anyukám szervezett hajókirándulást Visegrádra, de olyan is volt hogy bohócjelmezben vezetett végig egy vetélkedős napot és minden évben beöltözött mikulásnak is. Mikulás ruhában Kis Lajos bácsi és édesanyám látogatták december 5-én azokat a gyerekeket, akiknek a szülei előző napokban információval ellátott kis csomagot adtak nekik.

A mi lépcsőházunkban minden évben volt közös szent este is ahol az itt lakó gyerekek készülhettek saját műsorral és a szülők viszont süteményekkel, italokkal. A nagy készülődést megelőzte hogy a gyerekek kukoricacsuhéból saját betlehemet készítettek, aminek mindenki egyformán örült. Sajnos a megterhelő lakásfenntartási költségek és különböző problémák nagyon sok családot arra kényszerítettek, hogy eladják lakásaikat, és új életformát válasszanak. Így a mi lépcsőházunkból 2 év alatt 14 gyermek költözött el, anyukám új elfoglaltsága miatt lemondott a gondnokságról és már nem szervez kirándulást vagy ilyen nagy rendezvényt, ami szerintem nem csak bennem, hanem minden résztvevőben maradandó emléket hagyott.

Szabó Adél (17éves)

A kerületben jártam iskolába

a Pestújhelyi Zenei Általánosba. Az iskola előtt van egy tér. A tanítás végeztével gyakran mentünk oda az osztálytársaimmal beszélgetni. Volt egy-két pad, meg egy homokozó. Az árnyas fák, a közeli kertek virágai, a madarak csicsergése felfrissített minket a tanulás után. A teret mostanra nagyon szépen helyrehozták. Biztonságos játékok kerültek be, szerencsére a fák és a nyugalom megmaradt.

Szívesen megyek ma is erre a kis térre a gyerekekkel játszani, beszélgetni, élvezni a természet kis szigetét.

Adamik Zsófia (3.B. osztályos)

Fűre lépni tilos!

A házunkat körülvevő park régen nagyon szépen rendben volt tartva. Mindenki gondozta és vigyázott rá. Senki nem tépte le a virágokat, amit az idős nénik ültettek, nem dobálta el a szemetet.

A játszótér mindig tele volt gyerekekkel, akik a homokozóban egész várost építettek és önfeledten játszottak, fogócskáztak, bújócskáztak. Nyáron meg a felfújható medencéket is kivetették és együtt pancsolt, napozott a környék apraja, nagyja.

De a gyerekek megnőttek és a park már nem nyújtott nekik elég szórakozást. Elkezdtek biciklizni, focizni a fűvön, ami kisebb balesetekkel járt. Például nagyon sok virág sínylette meg ezeket a hancúrozásokat. Ezért egy napon a lakógyűlés úgy határozott, hogy egy táblát tesznek ki, melyen ez állt: FŰRE LÉPNI TILOS!

A gyerekek kénytelenek voltak máshova menni játszani, ahol volt focipálya is, így kiürült és csöndes lett a park és az idők során előregedett. Már nincs kint a tábla, lehet megint játszani, de már mindenki megszokta, hogy eljár a modernebb játszóterekre.

Bognár István (3.B. osztályos)

Polgár Niki: Kiserdőbe sétáltunk mama, papa, nővérem és én

Régi gyereknapok a Szilas parkban

Régen Adél néni aki a Szilasparkban lakik nagyon szeretik az ott lakó gyerekek, köztük én is. A gyereknapok jók voltak! Kár, hogy mostanában már nincs, bár már sokan elköltöztek, de lehet azokkal a gyerekekkel is beszélni, hogy jöjjenek gyereknapra. Nagyjából egy gyereknap itt a Szilas parkban így néz ki: Adél néni mindig beöltöztött valami mókás jelmezbe, kitalált jó sok játékot, ezek között volt egy fogócskás játék. Ami nagyon tetszett benne: Rendőr pandúr, ez két csapatból állt. Az egyik csapat zöld, a másik pedig narancssárga sapkát kapott. Mindig valamelyik csapatnak el kellett bújni, addig a másik csapat számolt kb. 40-ig. Akiket megtalált az ellenfél, elkezdtek kergetni és akit nem kaptak el azok nyertek. Volt tánc is. Adél néni és családja az 5 lány Adél, Mariann, Kati, Szilvi, Zsuzsi voltak törpés jelmezt és abban kellett együtt táncolni, de úgy, hogy ez az öt lány is táncolt velünk. Nagyon jól éreztük magunkat! Szívem szerint én ott megállítottam volna az időt.

Németh Erika Noémi

Egyik emlékezetes gyereknapunk

Mint általában minden Gyereknap május vége felé járhatott az idő. Már az esős időszakok elmúltak és a Nap is napról-napra egyre melegebben sütött. A Gyereknap minden gyerek kedvenc napja, hiszen végre valami csak róluk szól, amellett, hogy kimozdítja őket az unalmas szürke hétköznapokból. Mi valahogy mégis érdekesebbé, viccesebbé, vidámabbá és játékosabbá akartuk tenni ezt a napot, ami többé-kevésbé sikerült is. Mi, akik az akkori közös képviselő, Adél nénivel egy házban laktunk minden nap lejártunk hozzá elpróbálni az előadásunkat, ami abból állt, hogy az akkori kedvenc zenéinkre a Hupikék törpikék zenéjére táncoltunk, természetesen törpéknek öltözve. Azt hiszem én voltam Törpilla, ami nagy megtiszteltetésnek számított, mert az lehetett csak Törpilla aki nagyon jól táncolta zenére a betanult koreográfiát. Bevallom őszintén ez akkor és talán még most is nagyon jól esett nekem. Visszatérve a lényegre pár héttel később eljött a fellépésünk napja, vagyis a Gyereknap. Mindenki izgatottan várta a fellépést és meg is volt rá az okunk, hiszen az egész környék lakosai eljöttek megnézni a mi előadásunkat. Azt hiszem, büszkén állíthatom, hogy a produkció remekül sikerült. Ám ezek után nem fejeződött be a számunkra rendezett ünnepség. Egész rendezvény sorozat követte a fellépést. Ez után rögtön következett a futóverseny, ahol az azonos korúak versenyezhettek együtt a jutalom pontokért, melyeket mindenkinek a saját pontgyűjtő füzetébe írtak. Az érdekes feladatok közül még a rabló pandúr, a törpfogó, a hullahopp verseny és a többi sportverseny is nagyon sokat tett a jó hangulat megteremtése érdekében, bár azt hiszem volt egy-két sírós pillanat is, mint például amikor Adél néni beöltözött Hókuszpóknak, a lányai meg macskáknak, akik a törpöket megfogták és elvitték Hókuszpókhoz, aki a megfogottakat egy jutalom süttel ajándékozta meg a bátor törpöket kik nem ijedtek meg az álarctól. Egész sok gyerek értette is a lényegét, de egy félős kisfiú borzalmasan félt és mikor be akarták vinni őt hozzá, elkezdett eszeveszettül ordibálni és sírni. Mikor aztán meglátta, hogy Adél néni az és miáltal a süteményes tálca sem került ki a látóteréből rögtön megnyugodott és vidáman majszolta be a finom süteményt. A nap fénypontja pedig az volt mikor Adél néni ikertestvére megérkezett és mi nem hittünk a szemünknek mikor az általunk ismert és szeretet Adél néniből kettő lett. A legviccesebb az egészből pedig az volt, hogy mikor valamelyikük elment mellettünk mindig Adél néninek hittük őt és bátran kérdeztünk

tőlük akármit s még az sem tűnt fel, hogy néha tudta mikor kezdődik a következő műsorszám, néha meg nem. A nap végül megint tombolával végződött, ahol ezúttal is mindenki nyert valamit; még az is, aki tárgynyereményt nem is kapott, hiszen ő magáénak tudhatta ezt a másik csodálatos élményt.

Vágvölgyi Virág (14 éves)

A visegrádi kirándulásunk

Azt hiszem egy meleg nyári nap volt, úgy hét talán nyolc évvel ezelőtt. Mindenki várta ezt a napot, hiszen a hosszú évek során annyira jól összebarátkoztunk egymással itt a környéken, hogy már csak a jó kedv élvezése miatt is megérte volna elmenni. Szóval, reggel korán indultunk (ami persze nem biztos, hiszen egy 5-6 éves gyerek számára a 10 óra előtti időpontok mindegyike korainak számít) innen a ház elől. Mindenki sietett, hogy le ne kesse a megbeszélte pontos találkozási pontot, tehát még mi is, akik köztudottan mindenhol elkésünk. Mikor leértünk ám nagy meglepetés várt minket, mert a busz, amivel mentünk a ház előtt várt minket. Aztán amikor mindenki felszállt végre elindultunk és egészen a Tungsram strandig mentünk vele. Ott leszálltunk és elgyalogoltunk a hajóállomásig, ahonnan a hajó 10.30-kor indult Visegrádra. A hajóút egész hosszúnak bizonyult, de nekünk föl sem tűnt, mert a hangulat olyan nagyon jó volt, hogy az idő csak úgy szaladt velünk. Egész úton énekeltünk, izgalmas rejtvényt fejtettünk, kvízzjátékot játszottunk és a visszafelé úton tomboláztunk is amin egykét hasznos és a fogaink számára nem túl kellemes dolgokat is, de azt ezrével. Amint megérkeztünk a visegrádi állomásra megbeszélte, hogy amikor beérkeztünk az erdőbe, megkezdődhet az "A" betűk (amik az utat mutatták) keresése. Mindenki lelkesen szaladt előre, hiszen minden egyes "A" betű megtalálása után, aki elsőként észre vette azt az egy savanyú nyalókát kapott, ami mindenki kedvenc nyalókája talán még ma is. Az út az ajándékok mellett is tényleg nagyon jó volt. Úgy, mint a hajón énekeltünk, vicces dolgokat meséltünk és nagyon örültünk, hogy eljöhettünk a kirándulásra. A hazafelé út már nem volt annyira mozgalmas, mert mivel még egész kicsik voltunk és hamar elfáradtunk. A tombolázás után már mindenki csak a körülötte ülőkkel beszélgetett s mikor a buszon ültünk már szinte minden gyerek elaludt. Aztán hamar hazaértünk és ki-ki, ment a maga dolgára várva, az új nap eseményeit.

Vágvölgyi Dominika (13 éves)

Táborban

Ez a nap is olyanok indult mint a többi, éppen mézeshetemet töltöttem egy táborban. Nagyon jó volt a társaság, klassz emberek voltak.

Engem mindenki tizenkettőnek nézett, de úgyvoltam vele, ez sosem baj. Aztán összeismerkedtem egy lánnyal, aki pár évvel idősebb volt nálam, de őt nem zavarta a korkülönbség.

Az egyik nap az egész tábor összegyűlt ebédelni, ott volt a barátnőm is. A táborvezető erélyesen rámszólt, hogy álljak fel, én nem tudtam mi a helyzet, azt hittem valami rosszat csináltam. Aztán az egyik pillanatról a másikkra elkezdett énekelni, hogy „boldog születésnapot”, és igazság szerint akkor töltöttem tizedik életévemet. Az arcom nem kicsit lehetett piros az égéstől, azóta nem felejttem el azt a napot.

Szőcske József (16 éves)

Vándortábor

Szerezzük meg a narancssárga sátrat! A narancssárga sátrat! Ne a kéket, tudod, az kéi van szakadva a bátsó rúdnál! - A megfelelő sátor megszerzése az első lépések egyik legfontosabbika volt, a vándortáborok indító napján. De ez persze csak azután következett, hogy az ember(gyerek) kiválasztotta, kikkel tölti egy légtérben az éjszakákat a következő egy hétben. A vándortáborokat az Újpalotai Szabadidő Központ az Ifjúsági Házzal karöltve szervezte.

Biztos, hogy rengeteg fiatal őriz emlékeket a vándortáborról – a helyekről, az arcokról. Aznap vagy 30 km után megérkeztünk a táborhelyre, mindenki farkas éhes volt és hulla fáradt. A leves már főtt, s már mozdultunk is volna rá, de hát... persze, enni csak a sátor felverése után lehetett. S bár lépni sem tudtunk a sátrak pillanatokon belül álltak. A „tanárok” – akik a szultán-sátor nevezetű objektumban laktak - azonban minden alkalommal tudtak meglepetést okozni. Az asznapi menü talán gulyásleves néven futott, azonban az ősi nomád nép - a vándortáborosok – tradíciói szerint készült, vagyis feltétlenül tartalmaznia kellett megfelelő mennyiségű sört, szamócát, csalánt és cickafarkot. A főzetet nagynevű sámánunk *Zajti Feri* készítette. Tehát mi már a rendszerváltás előtt egyfajta alternatív étkezés hívei voltunk. Persze a *Zajti* mellett még sok más név is eszünkbe jut, de nehezen tudnánk véget vetni a felsorolásnak, úgyhogy most bele sem kezdünk.

A táborozók évről évre kis eltéréssel ugyanazok voltak, volt aki kezdetekkor eltűnt a hátizsákjától, pár év múlva meg már ő pátyolgatta a hasonló arányproblémákkal küszködő gyerkőcöket.

S hogy mi az amit az évek során magunkra szedtünk? A túrák közben észrevétlenül sajátítottuk el energiatartalékaink (kulacs víz) beosztását, hatékony felhasználását (tűzrakás), az ellenfél felderítését, a csata lebonyolítását – avagy a helyi fiúk focimeccsre való kihívását, a meccs elvesztését, és az eset „csak egy véletlennek” tulajdonítását. Vagyis felkészített minket mindenre, amivel csak életünk során szembekerülhetünk. Azóta mindig a narancssárga sátrat választjuk!

Eszter, Anna

Orosbázi Natália (6 éves): Mamucival meglocsoljuk a virágokat

A mi időnk gyermekkora

Az interjú alanya dédnagypapám és a dédnagymamám.

Régen a gyerekek fakarikával játszottak, azt hajtogatták. Rongylabda és fából készült roller volt és mulatságból bukfencet hánytak. Az iskolába jó idő esetén hozentrogeres nadrágban és rövid ujjú ingben jártak. Az ünneplő a matrózruha volt. A fiúk jumbó vagy simléderes sapkát viseltek. A köpeny viselését az iskolában, a nagymamám gyerekkorában, az 50-es években vezették be. Volt kalamárisuk, ami tintatartó, vászon tarisznyában vitték a könyveiket, létezett már a radír, palatáblára írtak, amihez volt ceruza és tengeri szivacs. A városban építettek alacsony házat, egyablakosat és kétablakosat, emeletes házat. Falun vályog és téglá ház. Régen vidéken gyalog közlekedtek, vagy lovaskocsival, biciklivel közlekedtek. Városban volt villamos. Általában tejberizst, tésztát, krumplit, babot, borsót, lencsét, zsíros, vagy lekváros kenyeret ettek. A sütemények kelt tésztából készültek, gyakran lepényeket sütöttek. Vidéken a házaknál tartottak disznót, baromfit, tehenet, kacsát, libát. Zsírral főztek. A városban létezett már a gáztűzhely, de vidéken a kétkarikás sparhelt volt a jellemző, illetve a kemence. Gémeskút, vagy kerek kút állt a tanyák udvarán. A farsanggal űzték el a telet, tavasszal májusfát állítottak. Húsvétkor locsolkodni jártak vízzel és karácsonykor betlehemeztek.

Fülöp Henriett (3.B. osztályos)

Kerületünk régen

Rákospalotán az öreg faluban éltem. Csoportosan játszottunk: fogócskát, bújócskát, komámasszony hol az ollót és a fiúk rongylabdával fociztak.

Rendesen öltözködtek. A háború miatt nagy szegényesen táplálkoztak.

Én egyházi iskolába jártam. Négy tanteremből állt. Az iskolában tanult népdalokat és meséket ismertük.

A háború alatt kellett iskolába járnia és sokat voltak pincében. Az eredeti iskolájuk a harcok alatt megsérült és kölcsön iskolába jártak két évig.

Az életük sokszor veszélyben volt.

Schwindt Emese (3.B. osztályos)

Dédapám mesélte – A II. világháború

Dédapám egy nagyon érdekes történetet mesélt a II. világháborúról. Ő részt vett benne, mert az első világháborúban született, mely 1914-1918-ig tartott és ő 1917-ben született. Ő maga hadifogoly volt Franciaországban, Marseille-től 100 km-re. Ebben az időben Magyarország a német hadsereg fennhatósága alatt állt. A dédapám itt bakaként szolgált. A szolgálat alatt társaival igyekeztek minél több bosszúságot okozni a német katonáknak, például az őrkutyákat minden német katona közeledésére ugatásra és fogvicsorgatásra betanították. A háború végével a hadifoglyok is kiszabadultak és visszamehettek otthonukba.

Horváth Klaudia

Dédnagyapám mesélte

A partizánmozgalom az idegen hódítók ellen folytatott fegyveres népi mozgalom, résztvevői a partizánok. Több csoport alakult Magyarországon is a II. világháború idején 1944-ben a német fasiszták és nyilas cinkosai ellen. Budapesten Kőbányán, Kispessten és Újpesten szerveztek partizáncsapatokat. Dédnagyapám – Faludi György – Palotán született, így amikor megszökött a munkaszolgálatból, azonnal beállt Földes László által vezetett újpesti partizáncsoportba. Nagyon sok történetet mesélt nekem akkori tetteiről. Legjobban az tetszett, amikor nyilas egyenruhába öltözve menekítették ki az újpesti víztornyából az ott összegyűjtött zsidókat. A magyar partizánmozgalomban 2000-2500 ember vett részt, és igen sok mártírja volt, akikről később utcákat is neveztek el. Így például Újpesten? Bán Tibor, Povázsai István. Az én dédapám szerencsére életben maradt (és még ma is él!), így a nagymamám, anyukám és én is megszülehettem.

Bibók Dániel (4. B.)

Dédnagyamám története - A kézigránát

Azt mondják, hogy az emberiség története a háború világtörténete. Nincs is ezen mit csodálkoznunk, mert ha a Bibliából indulunk ki, megállapíthatjuk, hogy az élő emberek mind Káin leszármazottai. Ábel holtan maradt az áldozatai oltáránál. A legkülönbözőbb korokban a legváltozatosabb eszközökkel törekedett a Homosapiens fajtársai legyilkolására. Nincs a földnek szeglete, amit nem öntözött volna már gyilkosságból freccsenő vér. Vívta utközetet hidegben, melegben, esőben és hóban, nyáron is, télen is. Katonák visszaemlékezéseinek nyomán úgy tűnik, hogy a téli háborúskodás a legkegyetlenebb. Az állandó életveszélyt ilyenkor még tetézi a hideg és sok egyéb nélkülözés is. De a katonának van fegyvere. A civilek ezzel szemben csak elszenvedik a fegyveresek „férfias játékaikat”...

...Lényegét tekintve ez a tél végi reggel sem különbözött sokat a korábbi reggelektől. Hajnal helyett lángrózsák hasadtak Budapest elsötétített, harcoktól dúlt egén. A városért folyó csata házról - házra, utcáról - utcára emésztette fel a városlakók álmait. Aknák robajlása, gépfegyverek kepelése, sebesültek jajkiáltása, és a haldoklók hörgése kerengett az üszkös falak között. Az itt élők lassacskán hozzászoktak e pokoli színjátékhoz, fogukat összeszorítva tették nap, mint nap, amit kellett: mentették maguk és hozzátartozóik pusztá életét. Gondolataikban egyetlen parancs dübörgött: túl élni ezt a rettenetet.

1945 februárját írtak – már akik foglalkoztak ilyen mellékes körülménnyel, mint az idő múlása. A várost védő magyar és német csapatok már visszahúzódtak a Várba és környékébe. Az utcákon a keletről érkező győzteseké volt a hatalom. Az őket kiszolgáló, sietve együttműködő helybéliek hozzákezdtek „a rendcsináláshoz”, ami tulajdonképpen nem sokban különbözött a nyilasok nemrég véget érő terrorjától, csak mások voltak a célpontjaik. Elemi erővel törtek fel a korábbi sérelmek, a harag, a gyűlölet, és az irigység számolatlanul szedte áldozatait.

G. Ferencné, kinek férje nem tudni hol, de ugyancsak harcolt ebben a világméretű káoszban, az óvóhelynek kialakított pincéből felosonva körülkémlelt a néptelen, alig derengő utcán. Karján alig fél éves leánya ült, szoknyájába 3 éves fia és 2 éves nagyobbik leánya kapaszkodott. Menekülni próbált szerencsétlen. Az éjjel kapta a

hírt, hogy ezt tegye, mert fekete listára került, mint „népnyúzó kapitalista”. Szörnyű éjszakája volt, a halálfélelem hideg szorításban várta a kijárási tilalom végét. Futásnak eredt a hideg, füstbeburkolt utcán. Lépteit kicsiny gyermekei lábához kellett igazítania, úgyhogy a futás ideges botladozássá szelődött. Két ház hossznyit haladtak talán, amikor a homályból pufajkás, gimnasztyorkás alakok váltak ki. Az asszonyt elöntötte a hidegverejték. Orosz katonai járőr jött szembe vele. Nyugalmat erőltetett magára, derekát kihúzva rezzenéstelen arccal próbált elsétálni a fegyveresek mellett. Jó esélye volt megúszni a találkozást, hiszen karácsony óta megőszült és csontsovánnyá aszalódott, így a koránál jó 20 évvel idősebbnek mutatkozott.

- Sztoj! Kudá ti igyos? (Állj, hová méysz?) – Az asszony a magyaron kívül ismert pár európai nyelvet, de ezt a dialektust még nem szokta meg. Lelke mélyén érezte, hogyha túléli a háborút bőven lesz alkalma megszokni a szláv szavakat. Egyelőre azonban csak áll, szabad karját tanácstalanul felemelve, elfojtott rettegéssel és szájalom iránti könyörgéssel nézett a katonákra.

- Bumácska jeszty? Ktoti, vengerszkaja bábuska? (Van valami papírod? Ki vagy te magyar asszony?)

A megértésben az sem segített, hogy fennhangon már – már ordítva érdeklődött az orosz. A kínos csendet a legkisebb termetű, kifejezetten pimasz arcú hadfi oldotta fel.

- Wo sind Ihre Personal dokumente? Dajtye mnye Papiren nyemackaja szabaka! (Hol vannak a személyi okmányai? Adja már ide a papírjait német kutya!)

Nem volt mit tenni, kabátja belső zsebéből elővette a névreszóló igazolványt. A pimaszarcú kiskatona kitépte a kezéből. Nyilvánvalóan ő boldogult a legjobban a latin betűkkel. Hátára vágta dobtáras géppisztolyát és hadizsákmányként szerzett benzines öngyújtó táncoló fényében silabizálni kezdte az iratot. Miután a kézzel írt nevet megfejtette, izgatottan a járőrparancsnokához fordult. Torkából megállíthatatlanul gördültek a szavak, melynek jelentését az asszony fel nem foghatta, de ösztönösen érezte, hogy ránézve nem sok jót hordoznak. A parancsnok térképtáskájából összehajtogatott papírlapot húzott elő, s komótosan kisimította. Kétes tisztaságú ujjával végigmatatta az odaírt szavakat, míg nem a 6. kötőjel táján megállt. Összehúzott szemmel a csonka családra nézett, felső zsebéből egy cigarettát húzott ki, és a pislákoló lángban meggyújtotta. A mahórka kesernyész füstje gyomron vágta a félholt asszonyt.

- Alticsno! Ana-ana zgyesz! Kto bugyet szgyeláty? (Kitűnő! Ő itt van! De kifogja megtenni?) Két társa szemlesütve állt mellette. Igaz, hogy végig harcolták a háborút Dontól a Dunáig, de a védtelen asszony és a gyermekek kivégzése meghaladta harci kedvüket.

- Misa? – Az írástudó nem válaszolt, nagy elszánással tanulmányozta csizmája orrát.

- Grisa? - Grigorij volt a legfiatalabb közöttük, úgy 16-17 éves lehetett. Még nem is borotválkozott. Ártatlan szürke szemeivel a golyó tépte ereszcsonát vizsgálta, mint afféle javításra felvonult bádogos.

- Tak tózse haraso. Gyenyeg bugyet szkázáty! (Így is jó. Akkor a pénz fogja megmondani.)

Az előljáró kihalászott egy 5 kopejkást, és feldobta a levegőbe. Mintha megállt volna az idő. Minden szempár a lassan pörgő érmét figyelte, bár annak igazi hatása csak a két közkatona jövőjére nézve volt. A tisztet hidegen hagyta, hogy melyik beosztottja meszárolja le a családot. Az asszonynak mindegy volt, hogy ki lesz a hóhérjuk. A rézpenz csörrenve hullott a járda kövére, a parancsnok mielőtt meglátták volna, hogy

melyik felét mutatja rálépett. Jó mélyet slukkolt a tüdőszaggató cigarettájából és a füstöt lassan, kéjesen fújta ki. Örömet lelte benne, hogy megnyújthatja a feszült pillanatot. Lassan elfordította lábfejét, s a hajnali derengés megcsillant a kopek írásos felén.

- Grisa! – Senki nem tudta, hogy miért pont a gyerek katonára esett a választás, mert előtte nem rögzítették, hogy az érme melyik fele kire mond ítéletet. Ez ott és akkor senkit nem zavart, az érintettek amúgy is hozzá szoktak Sztálin vezetése alatt az ilyen döntésekhez. A tiszt és Misa tovább indultak az utcán, magára hagyva bajtársukat az elárvult magyarokkal és a szörnyű feladattal. Grigorij Ivanovics Szokolov hadba vonulás óta először kétségbe esett. Azt már megszokta, hogy a csatában csak előre menekülhet, mert ha megfutamodik saját komiszárai lövik agyon. Még barátainak se merte elárulni, hogy csukott szemmel szokott lövöldözni az ellenségre, mert lelke minden erejével tiltakozott a vérontás ellen – és most nyakig ült a pácban. Parancsmegtagadásért azonnali főbe lövés járt. Mentő ötlete támadt: úgy hajtja végre az ítéletet, hogy közben nem kell néznie áldozatait. Felfeszítette az utcára nyíló pinceajtót, és belökdöste rajta az asszonyt és a gyermekeket. Az asszony már se eleven, se holt nem volt, amikor az orosz a lépcsőn lökdöste őket. Minden pillanatban a lövedéket várta. Csak állt a dohos pincefalnak támaszkodva és kábán pislogott az elrohanó katona után. Visszafutott az utcára és leakasztott az övéről egy kézigránátot, kitepte a biztosító szeget, bedobta az ajtó nyíláson és becsapta a vasajtót. Az ajtó dörrenése összefolyt a lépcsőn pattogó gránát fémes pendülésével. Aztán csend lett. A gyilkos fegyver lomhán forogva megállt a lábai előtt. Az utcán csend ült, csak a távoli ütegek ugatása és közeli utcák valamelyikén kószáló kutyák vonyítása hallatszott. Grisa behunyt szemmel várta a dörrenést. A büntudat bénító erővel vágta gyomorszájon. Kétrét görnyedt s az által a korábban megvizsgált esőcsatorna tövébe hányta puliszka maradékát. A csend tovább uralta a világ ezen szegletét. Két percbe is beletelt mire rádöbbsent, hogy a gránát nem robbant fel. Látomása támadt: anyját látta és Maruszját, a késve született kishúgát. Tényleg a kis Mara pontosan így ült anyja karjában, amikor szerdánként füstölthering után kutattak a Zaporozsjenyei piacon. Még hasonlítanak is egymásra. Végig nézett a ködben és füstben úszó hajnali utcán társait már elnyelte a körút, ahol folytatták reggeli őriáratukat. Újból feltépte az ajtót.

- Zsená! Igyi szudá! (Asszony, gyere ide!) – De a nőt mozdulatlaná tette a félelem. Grogorij lerohant a lépcsőn, óvatosan átlépte a szerkezetet és felfelé kezdte taszigálni a Magyarokat. A fiút óvatosan átemelte a gránát felett. Az utcán a menekülés irányába fordította őket és finoman, már – már szeretettel meglökdöste az asszonyt, hogy induljon már.

- Pasli, pasli! Büsztra! (Menj, menj! Gyorsan!) – Megvárta míg a sarokig érnek, majd egy újabb gránátot dobott a pincébe és félreugrott. A detonáció az utca közepéig vetette a vasajtót és szilánkokra zúzta az ablakokat. Az egyébként is omladozó vakolat fáradt sóhajással adta meg magát. Szokolov közlegény leporolta pufajkáját és lelkébe csendes derúvel az őriárat után sietett. Volt egy olyan érzése, hogy belépőjegyet váltott Jézus országába. Ember bírt maradni embertelen időben.

Az asszony, aki gyermekeit e télvégi hajnalon mentette, az én anyai dédanyám volt. A kiskatonát, akinek valahol én is az életemet köszönhetem, minden biztonnyal másként neveztek, mint ahogy én neveztem. De úgy gondoltam embersége miatt nevet adok neki, hogy ebben a visszaemlékezésben ne maradjon ismeretlen katona...

Bodó Győző (7.A. osztály)

Dédnyám emléke

A második világháborúban történt, vagyis a dédi emlékei szerint még karácsony előtt télen.

A dédnagypapámat behívták katonának, de mivel a katonáknak nem volt jó sorsuk, ezért megszökött és hazament. Később a magyar nyilasok elvitték a Buda Jenő térre, de onnan ismét megszökött. Harmadszor az oroszok vitték el, szintén a Buda Jenő térre, onnan is megszökött, hogy élelmet tudjon szerezni. Biciklivel indult el. Egy idő után a katonákba ütközött, akik lövöldözni kezdtek rá. A dédnagypapám próbált menekülni a golyók elől, de egy eltalálta őt és kiszakított a lábából egy húsdarabot. A sebe nagyon vérzett és nagyon fájt, már nem tudott biciklizni és csak sántikálva tudott tovább menni. Nem sokára arra jött parasztszekéren egy orosz katonatiszt, aki segítette rajta és elvitte őt a János kórházba. Nagyon mély volt a sebe, és vérmérgezést is kapott. Féltő volt, hogy meghal, vagy levágják a lábát. A sebet egész nap tisztították, mivel egy lyuk volt rajta. Egy hónapig volt kórházban, majd hazaszállították. Mikor hazaért, a dédnagymamám és az ő anyukája az én üknagymamám elindult élelemért. Mikor odaértek és megszerezték az élelmet, elindultak haza. Visszafelé egy benzineshordókkal teli teherautón utaztak, amikor az oroszok elkezdtek löni őket, a hordók kilyukadtak. A benzin elkezdett szivárogni és tűz ütött ki a teherautón. A dédnagymamám és az anyukája gyorsan leugrott a kocsiról, egy bunkerbe menekültek, ahol el tudtak bújni az oroszok elől. Az élelem, amit szereztek odaveszett a teherautón. A dédi mamám és az anyukája elvesztették egymást, ezért külön-külön mentek haza. Miután hazaértek, csak rosszabbra fordult a helyzet. Le kellett menni a szenes pincébe, mert máshol nem volt hely, így oda voltak bezárva étlen, szomjan. Amikor tűzszünet volt, pár férfi felmerészkedett és a lelőtt lovak húsából vágtak ki darabokat, hogy megtudják enni és ne haljanak éhen. Néha a pince ablakából lelőtt katonák gurultak be, akiket nem tudtak kivinni, így elkapták tőlük a ruhatetveket. Három réteg ruhát hordtak azért, mert hideg volt és meg ne fagyjanak, és ne kapjanak el sok betegséget. Két hónap után, február 13-án vége lett a harcoknak, és mindenki kijött a pincéből. Fent szörnyűség fogadta őket. Halott emberek feküdtek mindenhol, valakinek a keze, valakinek a lába szakadt le a robbanástól. Az egész körút vérben úszott a Margit körúttól a Szabadság térig.

De egy volt a fontos, vége van a háborúnak és a dédi mamám, az üknagymamám és a dédnagypapám túlélte a háborút.

Károlyi Anita (6. A. osztály)

Én a nagypapámmal készítettem riportot

Őt Bánhalmi Mihálynak hívják, 1943-ban született Újpesten. Gyerekkora nagyon szép volt, nagy szeretettel mesélt róla, szüleiről, testvéréről és nagyszüleiről.

Sokat futbaloztak, bújócskáztak, gomboztak és ugróiskoláztak az utcában lakó gyerekekkel. Téli estéken malmoztak, kártyáztak és különböző társasjátékokat játszottak. Nagyon szeretett az állatokkal foglalkozni, volt nekik lovuk, szamaruk, disznójuk, kutyájuk és cicájuk.

Öltözködésük az évszaknak megfelelően hétköznapi és ünnepi viselet. Nyáron fekete rövid nadrágot, trikót hordtak. Cipőt ünnepnapokon, vasárnap és ha elmentek valahova, akkor vettek fel. Télen nagykabátot, sapkát és bakancsot hordtak. Nem volt olyan sok ruhájuk, mint nekünk, de mindig tiszták, rendesek voltak.

Mindennap meleg ételt ettek, mert a dédimama főzött, sütött nagyon finomakat. Amikor éhesek voltak, akkor ha kértek mindig kaptak enni. Minden télen vágtak hízót. A papi járt óvodába, általános iskolába, gimnáziumba és szakmunkás iskolába. Ismer népmeséket, szólásokat, közmondásokat. Szereti a népdalokat, magyarnótát.

Garbien Dénes (3.B. osztályos)

A Nagyszüleim mesélték

Mikor a papám és a mamám gyerekek voltak az 1960-as években, akkor még nem volt televízió, rádió és magnó. Két-három év elteltével jelentek meg az első rádiók, a néprádió, és a világvevő rádió. A papámnak világvevő rádiója volt és ez a néprádióval ellentétben nem csak a Kossuth és a Petőfi rádiót fogta, hanem külföldi adásokat is. A papám apukájának két havi fizetése volt a világrádió ára – 1.800.- , a néprádió „csak” 200-300.-forint volt. A papám az apukájával felállították a rádió antennáját és ketten hallgatták rajta a „Csim-bum cirkuszt bukfenc mindent tud”. Azután amikor már a papám nő volt, kb. az 1963-as években már volt televízió fekete-fehér és magnó. A magnónak két fajtája volt a Mambo és Terta, akkor ezek 3.000.- forintot értek. A televízióknak három fajtája van, a Kékes (a papáméknak is ilyen volt), ez 5.500.- forint volt. Duna: a Duna már nagyképernyős volt, ez volt a legjobb TV fajta, ez 6.400.- forint volt. A Tavasz az volt a legolcsóbb, legkisebb TV, 4.200.- forintba került.

Vékony Vivien (5. osztályos)

Cserekereskedelem

Ezt a sztorit, amit most elmesélek az apai nagypapámtól hallottam. A történet a II. világháború idejében, az 1944-es években játszódott.

Ezekben az években az embereknek, családoknak nagyon nehéz dolga volt. A megélhetés bizonytalansága nagyon megnehezítette az életet. A gyerekeknek a ház körüli munkában hasonlóan ki kellett venniük a részüket, mint a szüleiknek.

A nagypapám ekkor 9 éves volt. Mivel az apukája katonaként szolgált, így neki kellett a ház körüli munkát elvégeznie. Anyukájának nagyon sokat segített, például az élelmiszer beszerzésben is. Ebben az időben a boltokban nem lehetett lisztet, cukrot kapni. Mivel a nagypapáék állatokat tartottak, így hús mindig volt a háznál. Ha elfogyott a liszt és a cukor, akkor elindultak a szomszéd városba az édesanyjával csereberélni. A 9 éves kisfiú a hátizsákjában vitte a kb. 5 kg sonkát. A zsúfolt, füstös gőzmozdony tetejére ülve utaztak. Ha híd vagy felüljáró alatt haladt el a vonat, akkor édesanyja azt mondta:
- Feküdj le gyorsan, mert lesodor a híd!

Így utaztak 2-3 hetente. A városban elcserélték a sonkát egy öltönyre. Az öltönnyel a hátizsákban elgyalogoltak a következő faluba, hogy ott a ruhát cukorra és lisztre cseréljék. Gyakran 5-6 km-t is gyalogoltak. A faluban aztán hosszas alkudozás után sikerült a csere. Hazafelé azt mondta az anyukájának:

- Édesanyám, majd én viszem a zsákot, mert nagyon nehéz és te nem bírod el!
- Köszönöm kisfiam, de ha már te sem bírod tovább, akkor szólj, és átveszem! – mondta hálásan a dédmama. Persze ő nem szólt, bár nagyon elfáradt.

Ez a kis „bevásárlás” az egész napot kitöltötte. Estére mindketten nagyon kimerültek. Én ezt el sem tudom képzelni, hiszen ma már minden kapható a hipermarketekben, ami szem-szájnak ingere.

Pfeffer Péter (6.A.)

Rákospalota Nagyiék gyermekkorában

Nagymamámék hárman voltak testvérek. A játékokat maguk készítették el. A ruhájukat anyukája varrta. Abban az időben nem volt sok pénzük. A nagymamámék zacskón, szánkón (vas, tetőfedő) dolgoztak. A kukoricaszálból készítették a babát.

Édesanyámék ketten voltak testvérek. Anyuék sokat jártak a patakhoz.

A bátyám sokat járt anyuval a városban. Anyuék sokat fogócskáztak és bújócskáztak. Anyuék sokat utaztak.

Tóth Tibor (3.B. osztályos)

Lakóhelyünk szüleim gyermekkorában

Régen nagyon szegények voltak az itteni emberek. Nem volt játéku, csak amit maguk csináltak: fából autót, kukoricából babát. Ruhájuk is igen szegényes volt, szakadt, foltozott. Iskolába is csak néha jártak, mert nem volt cipőjük, és szénnel, fával fűtötték a termeket. Meséket, szólásokat szájhagyomány útján hallották és adták tovább. Ennivalójuk sem volt mindig, sokszor száraz kenyeret ettek. 50 fillér volt egy gombóc fagyí.

Hári Fruzsina (3.B. osztályos)

Egy történet a múltból

Amikor az én nagyszüleim beköltöztek Újpalotára, akkor már az apukám és a húga is éltek. Volt egy kutyájuk akit Gerzsonnak hívtak. A nagymamám minden reggel levitte magával sétálni és bevásárolni. Amíg bent volt a közértben, addig Gerzson kint várta, aztán fölmentek és elkészítették a reggelit. Ez így ment minden reggel. Egyszer csodával határos módon apu és a húga vásároltak, és Gerzson a nagymamámmal sétált. Amikor megindultak fölfelé, hirtelen elszaladt. Senki nem tudta, hogy hova ment, mindenhol keresték. Meglepődtek a viselkedésén, mert ő egy nagyon fegyelmezett kutya volt. (Apukám foglalkozott vele, ő volt a gazdája.) Még soha nem csinált ilyet. Apukám talált rá. A közért előtt ült és a nagymamámát várta. Ettől kezdve csak a nagyi vásárolt reggel (Apu és a húga nem kis öröme).

Varga Eszter (12 éves)

Az én időmben

Az én időmben nem voltak gyorsétkezdék, chipsek, pizzák. Egyszerű, de praktikus játékokkal játszottunk (pedálos autó, csattogós szárnyú lepke, fém homokozó vödör, fa építőkocka). Hasonló ruhákban jártunk, mert csak 2-3 féle inget, kabátot, melegítőt, fürdőruhát lehetett kapni. És persze Trapper farmert, de csak kéz alatt. Az iskolában előbb kisdobosok, majd úttörők voltunk. Példát kaptunk, hogyan kell viselkedni, mi a jó és mi a rossz. Nyáron építőtáborokban dolgoztunk s közben felfedeztük az országot. Sokat sportoltunk és nem unatkoztunk, mint a mai gyerekek, mert mindig volt valami

program szervezve az iskolában. És a szüleink sem dolgoztak éjjel-nappal, sokkal több időt tudtak ránk szakítani.

Pusztai Benjamin (3.B. osztályos)

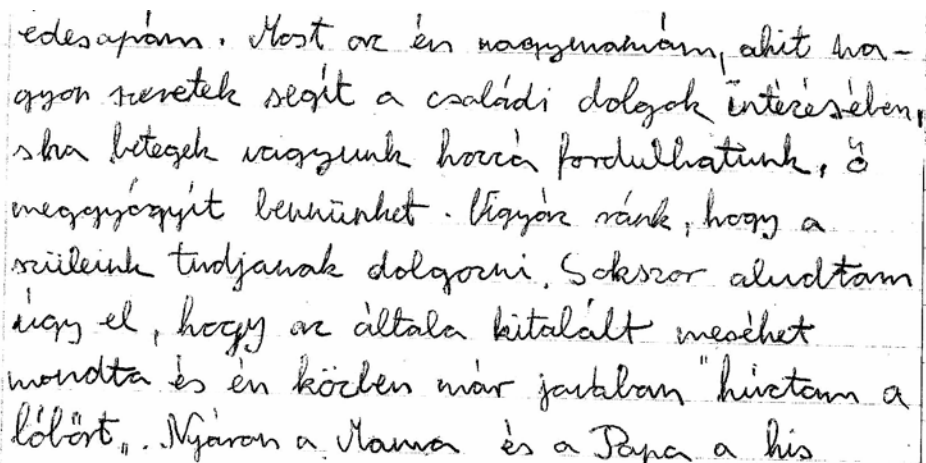
Régi emlékek

Történt réges-régen, a világháború alatt, mikor a nagymamám is kisgyerek volt.

Ötéves korában elvesztette testvérét és édesanyját, aki vérmérgezésben halt meg, amit egy eltévedt aknaszilánk okozott. Levágta a lábfejét, és mivel orvos nem volt a faluban és a légitámadások miatt nem lehetett mozogni, az anyukája belehalt sérüléseibe. Ott maradt négy gyerek árván. Az én nagymamám volt a legkisebb. Édesapjuk a háborúban volt, azt sem tudták él-e vagy meghalt. A háború végén a nagymamám édesapja átvette a család irányítását az akkor 16 éves legnagyobb lánytól. Békességben, szeretetben nevelte fel és iskoláztatta gyerekeit, közülük az én nagymamámat is. Édesapjuk többé nem nősült meg, mert feleségét soha nem tudta elfelejteni. Nagyon szerették egymást. Nagymamám az általános iskola elvégzése után Budapestre jött szakmát tanulni. 14 éves korától, ahol tanuló volt egy vállalatnál, ott is maradt dolgozni és onnan ment nyugdíjba is 55 éves korában. Két gyermeke született, az egyik az én édesapám. Most az én nagymamám, akit nagyon szeretek, segít a családi gondok intézésében, és ha betegek vagyunk, hozzá fordulhatunk, ő meggyógyít bennünket. Vigyáz ránk, hogy a szüleink tudjanak dolgozni. Sokszor aludtam úgy el, hogy az általa kitalált meséket mondta és én közben már javában „húztam a lóbőrt”. Nyáron a mama és a papa a kis nyaralójukban tartózkodnak. Mi hétfővenként megyünk hozzájuk. Sokat játszunk, fürdünk, napozunk. Nagyon jó ott lenni! Mama jókat süt, főz, mindig a kedvenc ételeimet készíti el.

Mindig nagyon boldogok vagyunk ha együtt van a család.

Papp Bence (VI. A. osztály)

édesapám. Most az én nagymamám, akit nagyon szeretek segít a családi dolgok intézésében, s ha betegek vagyunk hozzá fordulhatunk, ő meggyógyít bennünket. Vigyáz ránk, hogy a szüleink tudjanak dolgozni. Sokszor aludtam úgy el, hogy az általa kitalált meséket mondta és én közben már javában "húztam a lóbőrt". Nyáron a Mama és a Papa a kis

Családnevem története

Egyszer volt, hol nem volt egy naprendszer harmadik bolygójának kontinensén egy kis ország, Magyarországnak hívták. Ennek a kis államnak a fővárosában él a Dolozselek család. Ez egy nagyon kedves mese olyan hőskről, mint Dr. Dolozselek Gyula Pál...., de a fent említett keresztnév története is csodálatos, szálai térben és időben messzire nyúlnak.

Réges régen élt egy királynő Mária Terézia. Ennek a királynőnek volt egy tartománya Magyarország, amelynek északi szláv területein olyan kevesen éltek, mint a jegesmacik a sivatagban. Ezért elhatározta, hogy külföldieket telepít az országrészbe. A bevándorlók közt volt egy család, akiknek nemsokára fia született. Keresztnéve Dolozel lett, a dolozit szláv igéből kapta, melynek jelentése a következő: bizonyít, elrak, hozzátesz. Telt az idő és a név egy „-ek” szláv kisebbitő képzővel módosult Dolozelekre (Dolozselek). Így keletkezett ez a név. Ahogy ismét múltak az évek magyarosodott, vezetéknev lett belőle. A forradalom és szabadságharc után ismét föltűnt s nem mosták le a világháborúk sem. Azonban a történet szála ismét homályos lett, mikor Szlovákiából 50 és 200 évvel ezelőtt sorozatosan Dolozselekek vándoroltak szerte a világba Amerikától Ausztráliáig. Az első ilyen néven úgy száz évvel ezelőtt telepedhetett Magyarország egy észak-keleti falujába, Sátoraljaújhelyre. Később generációk során Miskolcot és Hatvant érintve jutott el a fővárosba.

Az idő kereke sokat fordult: Napóleon, Mária Terézia, Kossuth, Ferenc József, az I. és a II. Világháború. Nagyok és híresek, nem jelent számukra semmit egy szó, egy név, mely bár rejtve maradt népek áradatai közt, nem veszett el általuk, sőt túlélte őket.

De vajon sejtette-e Dolozel, hogy kései utódjai Dolozselek Csilla és Dolozselek Pál közös, róla elnevezett honlapja megnyeri a Siteoscart..?

Még sok idő telik majd el az idő során. Azonban a Dolozselek név fenn marad, akár egy csillag az égen, pici és jelentéktelen, de lehet valakinek sokat jelent.

Dolozselek Tünde (7.A.)

Az én kicsi családom

Az én kicsi családom olyan, amilyenről még álmodni sem lehet. A szüleim nagyon kedvesek, de ha rosszfát teszek a tűzre, akkor „az aranyos kiscicából egy mérges ragadozó cica lesz”. De hát mit is tehetnék ez ellen? Hiszen ehhez a családhoz köt az életem.

Ehhez a családhoz. Mikor ezt a mondatot kimondom, csak arra gondolhatok, hogy ÉLET és BOLDOGSÁG. Ennyit ér nekem a család. Ha velük vagyok olyan, mint az álom egy álomba rejtve. Persze nem mondhatom, hogy ez a legtökéletesebb család, ugyanis anyukám meg apukám néha nem elégszik meg azzal, amit tud. Persze ez inkább a szórakozásra vonatkozik. Ugyanis a család fő hobbija a síelés. Nagyon szeretjük ezt a sportot űzni. Körülbelül öt éve volt először síléc a lábunkon. Amikor elsőnek csúsztam le a hegyről, az az érzés fordult meg bennem, hogy lebegek. Szüleim nem igen mondhatták ezt, ugyanis nem maradtak sokáig egyensúlyukban, hogy ezt a mennyei dolgot érezzék. Persze az inkább anyára vonatkozott. Apa korához képest elég gyorsan megtanult síelni, velem egyetemben. Egy héten át voltunk Szlovákia csodálatos

helyeiben egy csodálatos csapattal. Nem sokkal később az üdülés végére értünk. Ez a nap nem volt valami jó számomra, ugyanis semmi mást nem hallottam édesanyám szájából, csak a szomorúság szavait. Szegény anyukám elvult keseredve, hogy a csapatból mindenki rengetegszer leszáguldozott a legnagyobb és legmeredekebb pályáról, csak ő nem. Ezért nagy dologra szánta el magát! A fejébe vette, hogy lecsúszik ő is. Ekkor én is ezen a pályán úztem sportomat. Egyszer csak egy hatalmas hófelhőt láttam lezúdulni a hegyről. Ebben a pillanatban a lavinához hasonló hófelhőben egy alak tűnt fel, aki nem más, mint az én szeretett édesanyám. Ekkor nevetnékem támadt, amit próbáltam vissza fojtani a súlyos helyzet érdekében. Megijedtem, mert anyukám majdnem nekiment az egyik sífelvonó hatalmas oszlopának.

Így ért véget a mi első felejthetetlen sítúránk. Ezek után minden évben elmegyünk. Szerencsére már anya is elég jól megtanult síelni.

Tompa Tamara (7.A. osztály)

Polgár Nikolett (6 éves): Táncos mamával fagyizni mentünk a vásárcsarnokba

Apa, a komisz

Ha az ember visszagondol a vele régen történt eseményekre, történetekre, vagy elneveti magát, vagy bú, keserűség önti el szívét. Apám történetei (melyek néha elhangzanak a hétvégi estéken) a legtöbbje mulattató. Olyanokat mesélt, hogy nekem csak tátva maradt a szám „Ő lenne az én apám? Ő aki sokszor hajtogatja nekem, hogy ne hibázzak, koncentráljak a tanulásra?!” Én azt gondolom nem elkésérítő történetet fogok írni, hanem mulatságosat. Hisz az embereknek sokkal jobb hallgatni, nem igaz? Töröljük el a stresszt és hallgassuk a történetet!

Apám tizenkét éves korában mindig sokféle „bűnt”, kalandos dolgokat tett. Mesélte, hogy volt egy régi játék bohócuk, hozzávetőleg egy méteres. Úgy gondolták, nyakára kötnek egy gumi kötelet, amelyet ledobnak a negyedik emeletről a lent sétáló emberekre, majd azt visszarántják. „Szegény emberek” mondtam magamban. Gondoljanak bele, hogy nyugodtan sétálnak az utcán és hirtelenjében nyakukba esik a plüss bohóc. Apu mesélte, hogy épp egy szerelmespár mendegélt, bűbajos mosolyokat vetve egymásra, de egyszeribe támadásba lendült a bohóc. A nő és a férfi egy kiáltás után hátrahőköltek és beleestek a ház előtt lévő bokorba. Miután kimásztak, öklüket rázva dühösen kiabáltak az erkélyre, ahol apu és öccse lapított.

Ezt a csínyt megúszták, de a következőt már nem. Ez nem volt elég nekik. A másik „mutatványhoz” kivittek egy vízzel teli lavórt az erkélyre, hogy onnan locsolgassák rá az emberekre. Lelkesen öntözgettek, csak nevettek és nevettek. Ez így volt egy ideig, de este 11 óra felé bekopogtatott valaki csurom vizesen, és elpanaszolta a történeteket, melyet apuék követtek el. A nagymamám kicsit gyanakodott, így gondolta meglesni őket. Közben apuék megjátszották, hogy már az álmok álmát alusszák. Végül is nem tettek semmi pajkosságot. Csakhogy egyszeriben két nagy pofont éreztek az arcukon. Próbálták megmagyarázni a történeteket, miközben fogták a fejüket, nehogy elcsattanjon még egy füles. Erre mamám bizonyításként behozta az erkélyről félig vízzel teli lavórt. „Hát ez nem igaz! Elfelejtettük eldugni a tálat!” bosszankodtak magukban, majd visszafeküdtek aludni. Ezek után már nem tettek semmi csíny, mivel apám reggel a tükörbe nézve öccsével látták mindkettejük arcán a nyomot. Mikor kezdett eltűnni a kéznek a formája, utána újabb és újabb rosszaságot öltöztek ki. Falfúrás, melyekben különböző csecsebecséket dugtak el. A mamám mindig ezt mondta: „A te apád sosem fog megváltozni”. Persze én tudom, hogy ez azért nem teljesen igaz. Bár ha lenne erkélyünk?...

Wunderlich Júlia (7.A. osztály)

Apukám kiskorában

Vajon csak a felnőttek végeznek nehéz házimunkát?

Képzeljétek el milyen nehéz lehet a tiszta összehajtott ruhát kivenni a szekrényből, majd a WC kagylóban újra „kimosni”. Esetleg fennakadni az óvodakerítésén. Egyik sem könnyű! Mindegyikhez komoly, megerőltető felkészültség szükséges. Kíváncsiak vagytok hogyan történtek ezek? A mamám mesélte el nekem és testvéremnek ezeket.

- Képzeld apád milyen furcsa helyzetekbe keveredett kiskorában!

- Milyenekbe? – kérdeztem kíváncsian.

- Egyszer, még nagyon régen történt ez. Apád csupán öt éves volt. Szóval...

Sokszor hallottam, hogy mikor apád WC-n van, nagyon gyakran öblíti a kagylót. Ezzel nincs is baj, de vagy 20-szor. 1-2 óra múlva már nagyon furcsálltam ezt a dolgot. Tehát mikor hallottam a víz zuhogását, benyitottam. Ekkor láttam, hogy apád a kagylóban mossa a tiszta ruhákat. A látványtól nem tudtam, hogy sírjak vagy nevessek. Mikor megkérdeztem, miért csinálta, ő csak annyit mondott, hogy segíteni akart. Amikor elmagyaráztam neki miért rossz, ha ott mos, mindketten nagy nevetésben törtünk ki.

- Van még egy történetem, kíváncsiak vagytok rá? – kérdezi.

- Persze, halljuk! - helyeseltem a testvéremmel.

Mikor apád ki akart jönni az óvodából a kerítésen szeretett volna átmászni, de a kabátja felakadt. Míg a te dédimamád érte nem ment, ő ott lógott. Amikor megérkezett először megijedt, látva a kerítésen függő unokáját, majd nevetni kezdett és lesegítette apádat. – fejezte be. Remélem nektek is van pár vicces történeteitek.

Kozák Ágnes (7.A. osztály)

Füstnyomok a plafonon

Régen, mikor 3-4 éves lehettem, anya pirítóst csinált vacsorára. Miután jóllaktunk, mindenki lefeküdt, kivéve apu. Ő, mint minden este, most is tévézett.

Kiment, hogy a kenyérpíritót, amivel a vacsora készült elrakja és a villásdugó helyére a mikroét tegye vissza. Igen ám, de az ételmelegítő helyett, a grillsütőt dugta be, ami nem is lenne olyan nagy baj, ha a gép nem akkor indulna be, ha a konnektorba helyezik a zsinórját.

Apa bement egy kis csokival tévét nézni, hogy a desszert is meglegyen. Ez 11-kor történt. A csokira nagyon megszomjazott, és kiment, hogy igyon egy kis teát. Mikor kiért, látta, hogy a sütő lámpája ég. Odarohant, hogy kikapcsolja. Kihúzta a gépet, és ahogy kinyitotta az ajtaját, a plafonra óriási füstnyelv csapott. Apu kitárta az ablakot és egy jó óra múlva a tömény füst kiszállt rajta. Anyu reggel tudta meg az esetet. Én még pici voltam, nem fogtam fel. Sőt, a hetekben jöttem rá, ugyanis lámpabúrát szereltünk fel és akkor tűnt fel:

- Mi az a fekete folt a plafonon?

Ekkor tudtam meg mi történt, igaz, apa csak képfoszlányokra emlékszik, de az biztos, hogyha nem szomjazik meg, az összes bútor, ami a konyhában van füstbemelegy.

Róna Barbara (6.B. osztályos)

Nagyiék és mi!

Mi: Ádám 12 éves /lesz/, Tünde 10 éves /lesz/ Melinda 1 éves

Pici Melindánk az egész család kedvence, de Ő még csak későbbi mesélő tud lenni, így hát most mi ketten: Ádám és Tünde vagyunk a családi történetek leírói.

Azt előre mondhatjuk; hogy Nagyit és Nagypát is irtó jó fejnek tartjuk. Persze van egy csomó nem igazán jó szokásuk. Nagypapa például mindig ellenőrzi, hogy a fogunkat megmostuk-e? Ciki de mi már többször is lebuktunk a fogkefe miatt. Nemcsoda, tök száraz volt!

A Nagyi meg kész tisztaságmániás. Ebédhez nem úgy hív bennünket mondjuk, hogy gyerekek asztalhoz! Á!? Hanem úgy, hogy kézmosás!!! Mi meg úgy vagyunk vele, hogy a fenének kell az a sok mosakodás, amikor úgyis kanállal vagy villával eszünk? Persze Ő nagyon finomakat főz, sokszor a kedvenceinket is, így aztán hamar elfelejtjük Neki ezt a rossz szokását.

Többször előfordul hogy egy kis változtatás miatt a Pajtás étterembe visznek bennünket ebédelni. Az aztán király! Ott aztán sok féléből sok félét ehetünk! Csak egy nagyon utálatos van a dologban, hogy a Pajtás mellett fodrász van! Hát itt mindig rettegünk, hogy még ebédelés előtt beterelnek bennünket. Nagyi szerint nem azért mert ez a dilijük, hanem nem szeretnék ha hosszútávon kukázónak néznének minket az emberek a bozontos frizuránk miatt. Miért jó ez nekik?

Viszont irtó élvezzük amikor hosszabb autóstúrúra megyünk, hogy az utat közösen végig énekeljük! Itt aztán mindenki ad tippet hogy mi is következzen! Sok

mindenre sor kerül az óvódás nótáktól a „kocsma” nótáig. Újabban sokszor ki is találunk viccesebbnél viccesebb szövegeket. Ilyenkor aztán megy a röhögés! /bocs/ Olyan is van, hogy találós kérdésekkel szórakozunk! De időnként régi történetekkel is traktáljuk egymást. Nagyi kedvenc visszaemlékezése, hogy amikor még mind a ketten olyan kicsik voltunk, hogy a jejes úton lépésről lépésre eltanyáztunk. Ő kitalálta, hogy a csizmáinkra kívülről zoknit húz! Na több sem kellett nekünk az Istennek sem engedjük felhúzni. Egyre csak azt hajtogattuk, hogy mifelénk ezt nem szokták! A zoknit a csizmába belülről kell feladni!

Sokszor hallottuk már azt az Állatkertes történetünket is, amikor kis óvodásokként, rövid időre, de elvesztünk! Hát ez Nagypapáékat annyira megviselte, hogy attól kezdve csak „elvesző” cédulával a zsebünkben kelhettünk útra. Persze jó darabig mi is be voltunk „rezelve”. Nagyi mesélte, hogy egyszer például, a Pólusban - szokásához híven-Ádám, csapot-papot hátrahagyva elrohant, majd hirtelen sarkon fordulva, „eszevesztetten” vissza. Mindenki jót nevetett, mert -a bejáratnál levett-télikabátjából az „elvesző cédulát” követelte!

Arról is írhatunk, hogy Nagypapának köszönhetjük, hogy irtó szeretjük a verseket. Hogy-hogy nem a Petőfi kötetek mindig előkerültek esti mese időben. Többnyire ebből olvasott fel nekünk. A végén úgy rákaptunk, hogy iskolás korunkban a versmondó versenyre is mindengond nélkül elmentünk. Ebben Ádám a „nyerő”. Tényleg! Huszonnégy szakaszos verssel indult és ő lett a „győztes”.

Hát azért, már az sem semmi, hogy mi is besegítünk Nagyiéknak!?

Igaz nem valami „izgi”, de nekünk tetszik! Igaz nem a házkörűli munkában, hanem a számítógép használatban! Őszintén szólva, nincs könnyű dolgunk, igen nehezen haladunk. Hogy van ez, hogy mindenhez olyan jól értenek, ebben meg mindig előjön valami gubanc?! Azért mostanában már kezd biztató lenni a helyzet! Hát mi ennyit szeretünk volna elmondani másoknak családunk „legendáiból”!

Üdvözlettel: *Farkasréti Ádám és Farkasréti Tünde*

Családom legendái

Jön a vonat!

Dédnagyapám egyszer Gyöngyösre ment a falu zenetanárával, Miska bácsival motoron. A dédnagyapám rosszul hallott, Miska bácsi pedig gyengén látott. Akkoriban nem volt még sorompó, vagy lámpa a vonatsínekkel, és jól szét kellett nézni. Amikor a sínhez értek, azt mondta Miska bácsi a dédnagyapámnak:

- Vigyázzon János bácsi, mert jön a vonat!
- Hol? Nem látom.
- De én viszont hallom!

Majd lelököm én magát!

Egyszer Jászjákóhalmán szerelték a toronyórát. Az órásmester nagyon megelégedte, hogy a falu ezmestere mindig fölötte áll és magyaráz. Azt mondta neki:

- Menjen innen, mert lelököm! – Az ezmester nagyon megszeppent és lemászott a toronyból. Csak lent jutott eszébe, hogy azt kellett volna mondania az órásmesternek:
- Majd lelököm én magát!

Miben alszik a kutya?

Nagymamám, aki régen óvó néni volt, egyszer arról beszélgetett, hogy melyik állat miben él.

- Na, gyerekek, miben él a tehén?
- Az istállóban.
- És miben laknak a tyúkok?
- A tyúkólban.
- Béluska, miben él a kutya? – a gyerek nem válaszol.
- Hát miben alszik a kutya, Béluska?
- Mibe', mibe'?! Hálópídamába!

Mi az a malaszt?

Hittanórán egy kislány nem figyelt és beszélgetett az „Üdvözlégy Mária! Malasztal teljes...” kezdetű imát tanulták. Akkor a kislányt felszólította a pap, és azt kérdezte tőle:

- Na, Marika tudod-e, hogy mi az a malaszt?
- Tudom Hát! Ad ilyen itike-pitike kiddisznó.

Az vasrúd, te eszement!

Egy vaskereskedésben volt egy butuska inas. Az egyik vevő vascsövet kért, és a mester leküldte az inast a raktárba, hogy nézze meg van-e vascső. Az inas visszajött és azt mondta:

- Mester úr kérem, van a raktárban vascső, de nincs benne lyuk.
- Az vasrúd, te eszement!

Szép, de csak messziről

Egy Vidra Balázs nevű ember folyton bolyongott a faluban, s csak karácsony estéjén indult haza a családjához, és benézett az ablakon. Meghatódott, hogy mennyit nőttek a gyerekek és milyen szépek a karácsonyfa alatt. Azután kitörölte a könnyet a szeméből, megigazította a kucsmáját és továbbment.

Rovarok a Kárpát-medencében

Egy tanár ismerősünk a honfoglalást tanította, és felelésnél ezt kérdezte az egyik gyerektől:

- Milyen népek éltek a Kárpát-medencében a magyar honfoglalás előtt? – A többiek súgták a gyerekeknek:
- Az avarok! – Ő meg rosszul értette, és azt válaszolta hangosan.
- A rovarok!

Pollmann Sára Zsófia (5. B.)

A karácsonyi beszélgetés

Végre eljött a karácsony este. Nagy volt a készülődés. Mindenki magához vett egy becsomagolt ajándékot és elindultunk a hóesésben nagyiékhoz vacsorázni.

A hó ropogott a talpunk alatt. Benéztünk a házak ablakán, s mindenhol ünnepelték a karácsonyt. Hamarosan megérkeztünk a mamáékhoz. Finom illatok

terjengtek a lakásban. Örömmel fogadtak minket. Gyönyörű karácsonyfa állt a szoba közepén, s alatta a csomagok sorakoztak. Már alig vártam, hogy kibonthassam az enyémet. Kellemes ünnepeket kívántunk egymásnak és leültünk vacsorázni. Én nagyon örültem az ajándékoknak. Evés közben megkérdeztem nagypapámat:

- Papa, te hogyan töltötted a karácsonyt, mikor kislány voltál?
- Amikor én gyerek voltam háború volt. A rossz idők alatt is tartottunk ünnepeket. Az egyik karácsonyt a ház pincéjében töltöttük.
- Honnan szereztetek fenyőfát?
- Az udvarunkon állt egy nagy fa. Mivel kivágni nem tudták, az ágait vagdosták le. Az én apukám a seprű nyelét kifúrta, és fenyőágakat szurkált bele. A pince lakóinak ez lett a karácsonyfája.
- Milyen ajándékot kaptál?
- Almát és diót.
- Miért csak ennyit?
- Abban az időben nem lehetett kapni se ennyit, se ruhát. Az utcákon harcok folytak. Az üzletek üresek, kifosztva álltak.
- Papa! Neked nem is volt akkor játékok?
- Dehogynem! Amit az apukám csinált fából.

Beszélgetés közben befejeztük a vacsorát. Behúzódtam a fa alá, és arra gondoltam, milyen jó nekem, nem úgy, mint a nagypapámnak gyerekkorában

Nagy Orsolya (6.A)

Az újjalotai gyerekek mesélnek

Egyik nap a mamámat faggattam a régi eseményekről.

- Anya hova járt iskolába? – kérdeztem őt.
- Ő is a Kolozsvar utcai Általános Iskolában „koptatta a padot”.
- Mama, mesélj arról az időről! – Mamám elmesélte, hogy abban az időben az iskolákban volt kisdobos és úttörő avatás. Ünnepeles keretek között kaptak a kisdobosok kék, az úttörők piros háromszögű nyakkendőt. Mikor anyukám még idejárt, minden második szombaton tanítás volt.
- Ti mikor költöztetek ide? – kérdeztem.
- 1971 júniusában költöztünk Rákospalotára.
- Már akkor is így nézett ki a környék? – kérdeztem nagymamámat.
- Mikor ideköltöztünk, akkor kezdtek az újjalotai lakótelep házait építeni. 30-32 év alatt rengeteget változott a környék. A régi tanácsháza épületét felújították, tatarozták, korszerűsítették és időközben a Polgármesteri Hivatal nevet kapta. Az újjalotai rész is sokat fejlődött. A házak között nagyon szép parkokat, játszótereket alakítottak ki. A régi zötyögő villamosok helyett modern, korszerű járatokat állítottak be. Új üzletek, áruházak nyíltak.

Az elmúlt 30 évben teljesen megváltozott a kerület arculata. A kerület életéről, múltjáról ennyit mesélt a nagymamám...

Libor Vivien (6. A. osztály)

Bolondok napján

A tesóim és én sokszor szoktuk faggatni anyáékat, miket csináltak kiskorukban, vagy éppen mi miket műveltünk, mikor kicsik voltunk. Ilyenkor kiderültek nagyon vicces

történetek is. Mindig alkalomhoz illően meséltek magukról, vagy rólunk. Nemrég kérdeztem őket, mit csináltak bolondok napján. Apáék például megrézfálták a tanárukat úgy, hogy a lányok fiúknak, a fiúk pedig lányoknak öltöztek. Anyáék az osztályukban ilyenkor nevet cseréltek, hogy a tanárnő teljesen összezavarodjon. Számtalanszor meséltek a babakorunkról, megtudtuk, hogy melyikünk sírt sokat, vagy éppen melyikünk volt nyugodt baba. Sok-sok történetet hallottunk egymásról, de a legjobb az, hogy még mindig boldogságban élünk együtt.

Beke Bianka (6. osztályos)

Sanyi papa patikában

Az ovi után anyával elmentünk Sanyi papához, csak nem volt otthon. Anya otthon hagyta a lakáskulcsot és nem tudtunk bemenni. Anya felhívta a papát a mobilján, hogy megkérdezze, hol van, amikor a papa megmondta, hogy a patikában van. A papa az orvosságát a ház előtti borozóban szokta venni. Tudod, ő attól gyógyul, meg amit ott szokott inni a barátaival.

Amikor az anyukám mondta, hogy ne menjen sehova, mert lemegyünk a kulcsért, akkor mondta a papa, hogy tényleg a csarnoknál lévő igazi patikában van, mert a doktor bácsi igazi orvosságot írt fel neki. Máskor, mikor a papa lement a patikába akkor mindig megszidták, de most amikor igaziba volt ott akkor mindenki nevetett.

Vízi Béluska (4 éves)

A régi csínytevések

A mamám, Gabriella, Sashalmon a XVI. kerületben lakott. Nyaranta a legjobb barátnőjéhez utazott fel Újpalotára. Egyedül is rosszak voltak, de ketten együtt már mindenkin túltettek. Irénkéék kertés házban laktak. A kapujuk alatt volt egy nagy rés, pont akkora, hogy egy pénztárca kifért rajta. A mamáék, mint mindig, valami rosszaságon törték a fejüket. Kitalálták, hogy a kapu elé kitesznek egy pénztárcát, rákötnék egy hosszú szalagot, aminek a vége ott lesz náluk, és elbújnak a bokor mögé. Az ötletük sikeres volt, az arra járók mind fel akarták venni a pénztárcát, de mielőtt sikerült volna, a nagyiék behúzták a kertbe. Az arra járók nagyon mérgesek voltak, de soha nem tudták meg kik voltak a csínytevők.

Matics Nikolett (13 éves)

Családom legendái – Nagyszüleim meséltek

Anyukám még nagyon kicsi volt amikor ideköltöztek a nagyszüleimmel. Mivel még ekkor kevesen laktak Újpalotán, hogy anyukámnak társa legyen, kapott egy kiskutyát. Ezt a kiskutyát Boginak nevezték el. Bogi, mikor anyukám megkapta, olyan pici volt, hogy elfért a két tenyerében. Ahogy anyukám felcseperedett, úgy nőtt Bogi is. Mikor már egy-két éves lett, megszokta, hogy itt lakik. Mindig, mikor nagypapa jött haza a munkából délután, a kiskutya kiszaladt az erkélyre és csóválta a farkát. Ekkor anyukám tudta, hogy jön haza apukája. Mikor feljött a lift a papával, a kutya kiszaladt az ajtó elé és ugatott.

Szabó Petra (13 éves)

Azok a régi, szép idők...

Nagymamám és dédim sokat meséltek a régmúlt időről. Sok érdekes dolgot hallottam tőlük. - Azok a régi, szép idők... - sóhajtozták gyakran. És igen, régen tényleg érdekes lehetett.

Dédimnek hosszú, göndör haja volt. - Fésű nem érte a hajamat - kezdte történetét - Mindig szép göndör voltam. De egyik nap tetűt találtak a hajamban. Apuka elvitt lenyíratni. Azóta sapkát viseltem. Az osztálytársaim csúfoltak, hiszen kopasz voltam. A legnagyobb bánatom viszont az volt, hogy soha többé nem nőtt vissza olyan göndörre a hajam - nagyokat sóhajt. Talán fölidézi magában gyermekkori emlékeit...

Nagymamám „örege” sem volt semmi. - Elment leszedni a cseresznyét - mesélte nagyikám - közben meg fűrészelte az egyik ágat. Gondolta, majd ha törik, megkapaszkodik egy másik ágban. De mivel az előbb volt kocsmában, reflexei nem úgy működtek, mint egyébként. Esett a fűrész, zuhant az ág, nyikkant az öreg. De még feltápászkodott és újra elment a borozóba! Viszont a cseresznyét nem szerette volna ittas emberek körében osztogatni, ezért letette a borozó elé a kosár gyümölcsöt. Mire kijött, a cseresznyének hűlt helyét lelta. Ekkor (biztos a zuhanás következtében) elkezdett fájni a csuklója és a nagyujja. Elment az SZTK-ba, ahol rögtön be is gipszelték. Ezen a történeten jókat nevtünk.

Viszont nemcsak ilyes dolgokat hallottam. - Féltem a víztől - mondja anyu - Az úszómester hirtelen belökött a medencébe. Nagyon megijedtem. Középiskolás koromig víziszonyom volt. Mikor középiskolába mentem nem volt tornatermünk, ezért a Margitszigetre mentünk úszni. Nagyon kedves tornatanárunk volt. Megengedte, hogy a gyerekmedencében ússzak, mert csak ott merem úszni, ahol leért a lábam. Mikor látta, hogy már tudok úszni, becsalogatott a nagymedencébe. – anyu elmélyült gondolataiban. Kis idő múlva hozzátette: - Ha Mariann néni nem olyan türelmes, talán soha sem tanulok meg úszni.

Ezek a történetek nagyon különlegesek. Néha én is arra vágyom, hogy elmehessek a „rég, szép időkbe”, hiszen rengeteg mókás, vagy megrendítő történeteket hallottam. Azok mesélték, akik születésem óta óvtak és védelmeztek.

Rengeteg „legenda” született, például a Hadd zengjen az énekszó! című vidám emlék, Kovács Rozi ötöse, Juhász Gabi története című összetartásról szóló „rege”. De erről majd legközelebb. Annyit elárulhatok, ha már remegő kezű nagymama/dédmama leszek, akkor is könnyes szemmel idézem majd elő múltunk örök emlékeit...

Gaál Mónika (5. osztályos)

A nagymamám, mikor még ő volt unoka

40-50 évvel ezelőtt nagy ünnepnek számított a kirakodóvásár. Nem csak a falunak volt ünnep, hanem a környező településeknek is. A vásár alkalmával lehetősége nyílt a kézműveseknek az egész évben szorgalmasan készített áruikat eladni. Volt ott minden: a kézi szöttestől a karikás ostorig, a lacikonyhától a mézeskalácsig. A vásár idejét megelőző napokon mindenki izgatottan készült a nagy eseményre. A ládákból előkerültek a féltve őrzött népviseletek. A ropogós alsószoknyák, a hengerbe tekert felsőszoknyák, a gyönyörűen hímzett kötények, a gyönggyel és szalagokkal díszített párták és a fényesre tisztított csizmák.

Egy ilyen vásáron esett meg az a történet, amit én elmesélek. A kirakodó vásáron a szép hordók, kádak, szüretelőputtonyok, kármentő előtt büszkén kínálta

portékáját, a hatalmas méretű kádármester, mellette egy apró termetű, szőke pici lány, ki ma az én nagymamám. Egyszer csak a sok érdeklődő közül kivált egy szőlősgazda, aki több hordót vásárolt. Amire természetesen áldomást kellett inni. A kádármester megkérte a kislányt, hogy árulja tovább a maradék hordókat. Megmondta az árakat, de hozzátette, hogy ha nagyon kéri adhatja kevesebb pénzért is. Majd a szőlősgazdával elvonult az ivóba. Rövid időn belül a szokásosnál több ember állt meg a hordók előtt, ugyanis az én nagymamám hangosan kiabálta: - Emberek vigyétek a vadonatúj tölgyfa hordót 500 Forint darabja, de ha nagyon kéritek, adhatom olcsóbban is! A szomszéd tímár szaladt az ivó felé és közben kiabálta: - Feri bácsi jöjjön, mert percekben belül se hordó, se pénz, mert Zsuzsika már ingyen adja a portékát. A kádármester letette a poharát, visszament a kislányhoz és véget vetett a ritka kiárusításnak. Ezután a nagymamám csak nézelődni mehetett a vásárba. Többet rá az eladói rangot nem bízták.

Így volt, szép volt, igaz volt!

Balogh Bernadett (6.B. osztályos tanuló)

Családi történet

A dédnagyapám Szilika Mártonnak hívták. Most róla írok egy igaz történetet, amit a nagymamám mesélt el nekem.

A dédapám az édesanyjával és hat testvérével az 1900-as évek elején települt át Eszékéről Pécsre. Nagyon szegények voltak. Az édesanyjuk egyedül nevelte hét gyermekét, mert az édesapjukat az Eszék melletti erdőben farkasok ölték meg. Magyarul nem beszéltek jól, csak németül és szerbül. Ezért aztán munkát sem tudtak találni.

Egy napon, amikor a dédapám és az édesanyja volt csak otthon, bekopogott az ajtón egy rongyos ruhájú koldus. Élelmet és ruhát kért. Nekik is alig volt mit enni, de az üknagymamám jószívű asszony volt, és adott neki egy szelet kenyeret és ruhákat. Közben beszélgetni kezdtek, és elmondta a koldusnak, hogy a dédnagyapám nem talál magának munkát. A koldus erre azt javasolta, hogy menjen el a Zsolnay Gyárba, és keresse a tulajdonost, az öreg Zsolnayt. A dédapám nem hitte el, hogy fogadni fogja őt, de az édesanyja unszolására mégis elment. És csodák csodájára be is engedték a tulajdonoshoz! Amikor belépett, nagy csodálkozására a főnöki székben az a koldus ült, aki előző nap náluk járt. A dédapám felvették a Zsolnay Gyárba, és ott kitanulta a kályhás mesterséget, sőt a többi testvére is a gyárban dolgozott, mint porcelánfestő.

A dédapám később vándoriparos lett, és így jutott el Pécsről Kiskőrösre, ahol megismerte a dédmamámát, és született két lányuk. Az egyik volt a nagymamám. Ezt a történetet is tőle hallottam.

Stadler Lilla (6.A. osztály)

Nagymamám és nagypapám

Szabolcs Szatmár Bereg megyében született. Mamáék öten, papáék heten voltak testvérek. Gyermekkoruk szegénységben telt el. Főleg állattenyésztésből, zöldség-gyümölcs termesztésből éltek. Hosszú parasztházban laktak. Egyszerűen, de tisztán öltözködtek. Egymás ruháit örökölték. Dédnagymama gyakran varrt ruhát nekik. A ház körül csirkét, kacsát, később disznót és tehenet tartottak. Minden évben jószágot vágtak. Ezek húsát ették. Játékaikat maguk készítették. A fiútestvérek gyakran játszottak a földeken. Gombfociztak, labdázta, bunkereket építettek. Korán beálltak dolgozni,

segítettek a ház körül. A földekre szekérrel jártak dolgozni. Esténként sokat beszélgettek könyvekből olvastak fel egymásnak. A nagyobb testvér vigyázott a kisebbekre. Egy iskola volt a faluban. A tanító egy tanteremben több osztályt is tanított. Gyakran jártak templomba. Az ünnepeket a népi szokások és a vallásuk szerint ünnepelték meg. A híreket a kisdobos dobolta ki a faluban. Ősszel báboztak, mulattak, búcsuba jártak. A papa 14, a mama 16 évesen pesti rokonokhoz költözött, a jobb tanulási és munkalehetőség reményében.

Szabó Szilárd (3.B. osztályos)

Hogyan költöztek nagyszüleim Újpalotára?

1960-ban kötöttek házasságot. Az akkori lakásuk Húvösvölgyben volt egy szoba konyhás lakás, fürdőszoba nem volt, a WC is hátul az udvaron, a vizet is az utcáról kellett hordani vödörrel és kannával. Lavórban mosakodtak, teknőben mostak. A fűtést szenes kályhával oldották meg. Apukám ott született 1962-ben. Érdekességként említem meg, a lakbér havonta 100.-Ft volt.

Húvösvölgyből költöztek Kőbányára, szintén egy szoba konyhás komfort nélküli földszintes lakásba. A fürdést itt már megtudták oldani, mert az udvarban volt egy kis üzem és annak a vezetője azt megengedte, hogy az üzem fürdőjét használják. A fűtést itt már olajkályhával oldották meg, ekkor apukám már öt éves volt. Az újpalotai lakótelepet a '60-as évek végén kezdték építeni. 1972 nyarán költöztek ide. Amikor a lakáskiutalási iratokat kellett készíteni a Lakásügyi Osztályon, éppen nem volt gépirónó, és a nagymamám felajánlotta a bácsinak, hogy ő tud gépelni és szívesen leírja a lakáskiutalást. Szívesen vették és még másik két kiutalást is gépelt a mamám. Mivel egy gyermekük volt – az apukám -, csak másfélszobás lakásra voltak jogosultak. Elfogadták, boldogok voltak, mert a komfort nélküli lakások után nagy öröm volt összkomfortos lakásba költözni.

Apukámék 1984-ben házasodtak össze és a félszobában nagyon szűkösön fértek el, ezért a nagyszüleim elcserélték nagyobbra és így már kényelmesebben laktak. Én akkor még nem születtem meg. Majd később apukámék vásároltak szintén Újpalotán egy lakást és én már ott születtem 1994-ben. Én is szeretek Újpalotán lakni, itt járok iskolába, van sok barátom és jókat lehet játszani.

Apukám mesélte, amikor Újpalotára jöttek lakni, ő akkor szintén kisgyermek volt (10 éves) - a Hartyán közti Kék iskolába járt -, akkor forgatták Újpalotán a „Keménykalap és krumpliorr” című ifjúsági TV-filmet, nézték a forgatást. Sokat jártak a Szilaspatakhoz játszani. Itt volt az orosz laktanya, s mint gyerekek barátkoztak a szovjet katonákkal is. Sok szép gyerekkori emlékük marad számukra. Azt mondják a nagyszüleim és apukámék is, hogy szeretnek itt lakni, jó a levegő, tágasak az utcák, a fák is megnőttek. Néha a sok gépkocsi zaját kell elviselni, de ez már a nagyvárosi étellel jár.

Érdekes volt hallgatni a történetüket, mivel mi már más körülmények közé születtünk. Megbecsülöm szüleimet, nagyszüleimet, mert az én életem jobbátételéért nagyon sokat tettek, nekik köszönhetem, hogy nekem ez már csak történelem. Ha felnövök én is azon fáradozom, hogy a gyermekemnek még jobb legyen.

Varga Erika (3. osztály)

Picike kis falu Heves megyében Tornaszentmiklós ahol nyaralni szoktam

Viszonylag elmaradott kis falu, de pesthez képest annyira tiszta, az utcákban virágok vannak, amit a gyerekek és felnőttek gondoznak egyaránt és nem tépik le. Az utak nincsenek aszfaltozva, föld utak vannak. Házak többsége vályogból van. Az utcákban gémeskutak találhatóak. A gyerekek az általános iskolában már 4. osztályban ballagnak, utána át kell menniük Hevesbe vagy Egerbe továbbtanulni. Elég sok Roma származású család lakik ott, akik dolgozni más városokba járnak át. Munkalehetőségük nem nagyon van, mert bezárták a TSZ-t és a Vágóhidat. Egy pulyka telep üzemel, ahol a nagybátyám is dolgozik, mivel 6 fiúgyereket kell neki eltartani, mivel a nagynéném otthon van az állatokkal és háztartásbeli. A fiuk közül a nagyobbik már szakmát tanul. A többiek még iskolába járnak, ha szünet van elmennek ők is napszámba, hogy segítsenek otthon az anyagiakban. Az idősek a megélhetésük biztosításához napszámba járnak ki paradicsomot kapálni stb.. Az én nagymamám is többek között kénytelen kevés nyugdíja mellett napszámba járni, ami nem tesz jót a magas vérnyomásának. Fialatoknak szórakozásra lehetőség nincs. Egy héten egyszer van discó a Kulturházban. Moziba nem jutnak el, csak ha átmennek másik városba, ami kb. 1 óra busszal, de helyi járat közlekedik és elég sokat kell várni a visszajutáshoz. A kis boltok szombaton 11 órakor bezárnak és 14- től 18-ig.

Elég sokszor van árvíz. Amikor árvíz van fiatalok és idősek egyaránt gátat építenek.

Egy orvos van a faluban, aki nem veti meg az italt és ezért az emberek gyakran átmennek Egerbe, mivel már többször előfordult, hogy egy-egy beteget igen csak mellé kezelte a doktor bácsi.

Míndezzel együtt nagyon szeretünk lemenni nyaralni, mivel ez a kis elmaradott falu hihetetlen nagy szeretetet, békességet, csöndet áraszt magából.

Németh Erika Noémi (13 éves)

Egy kislány születésnap ajándéka

Miró a pokrócával játszott. Önfeledt játék volt. Nem is sejtette, hogy meg fog változni az élete. Egyelőre felfüggesztette a pokróccal való kilátástalan harcot. Mirót sok barát vette körül, mivel egy menhely volt az otthona. Szerette menhelybeli társait, nagyon jól tudott hancúrozni velük.

Egy nap aztán egy idős úr látogatott el ide. Azt mondja, születésnapjára akart venni egy kutyát. Miró észrevette társain mennyire nyugtalanok. De ez jóleső nyugtalanság volt. Benne volt a reménynek egy kicsi fénysugara. Az idős úr körülnézett, majd alaposan megszemlélte a kutyákat. Miró magán érezte az idős úr tekintetét. A menhelyvezető elővette azt a szállítókosarat amit az idős úr hozott magával. Miró félelemmel vegyes izgalommal nézte ezt a tárgyat. Ő még soha nem látott ilyet. Társai is érdeklődő szemmel nézték a kosarat. Végül a menhelyvezető fölemelte, majd beletette Mirót a szállítókosárba. Az idős úr pedig betette őt egy autóba. Miró szerette az ilyen mozgó járműveket, így félelme is alábbhagyott. Az idős úr megállt egy ház előtt. Miró érdeklődve próbált kikukkantani, de kevés sikerrel. Fél óra múlva az idős úr visszajött. Kivette Mirót a kocsiból és a ház felé indult. Miróra rátört az ismerős érzés. Madarak éneke, kutyák csaholása. Falun volt. Mirót kiengedték a kosárból. Orra segítségével kutatásra indult. Hirtelen felkapták. Ő halkán mozogott. Ez nem az idős úr, hanem egy fiatalasszony keze volt. Aztán meglátott egy lányt. Miró szerette a gyerekeket. Mielőtt

menhelyre került volna, gyerekek közt élt. Egyszerre fájdalom hasított a szívébe. Édesanyjára gondolt, akitől elszakították. Megnyalta a lány kezét, de ő durván ellökte magától. Miró elszomorodott. Nem tudhatta, hogy a kislány elveszítette első kutyáját. Egy autós ütötte el. A lány napokig siratta. Kijelentette, hogy neki többet nem kell kutya. Ezért is lepődött meg, amikor nagyapja beállított egy kutyával. De a meglepődést rögtön felváltotta a fájdalom és a düh együttes keveréke. Mikor kutyájára gondolt, szíve összeszorult és úgy kellett fékeznie magát, hogy a könnye ki ne csorduljon szeméből. Miró friss csontot és vizet kapott. Mohón itta. Lefekvéskor odabújt a kislányhoz, de durván lelökték az ágyról. Miró reszketni kezdett. Fázott. A kislánynak megesett rajta a szíve, és felengedte a takaróra. De közben azt gondolta - holnap szólok apának, hogy jobban gyűjtson be. Akkor alhat ez a kutya a pokrócon is.

Másnap Miró elhatározta, hogy nem hagyja ennyiben a dolgot. Mielőtt a lány még észrevette volna, egyre jobban megszerették egymást. Egy este a kislány az ágyban fekvé szorosan szorosan magához ölelte a kutyát. Miró megnyalta az arcát. A kislány mosolyogva aludt el.

Neumann Tímea (4.C. osztály)

A húsvéti készülődés

Egyszer, mikor még a felnőttek is hittek a mesékben, akkor élt egy Tapsi nevű nyuszi, aki kicsi volt. Nemrég haltak meg a szülei és ezért tyúkanyóhoz került. Tyúkanyó sokat mesélt a húsvétról, a lapulevéről, a húsvéti nyúlról és a húsvéti készülődésről. Ez volt Tapsi kedvence, órákig tudta volna hallgatni. Tapsi nagyon szomorú lett, amikor megtudta, hogy Tyúkanyó nem az igazi anyukája, hogy világgá ment. Sokáig keresték, de senki nem talált rá, mert Tapsi akkor már hét határon is túl járt. Célja, az öreg mindent tudó nyúl, Lapulevél felkeresése volt. Amikor odaért, nagyon elcsodálkozott.

- Szia Tapsi! Már alig vártam, hogy ide érij!

- Honnan tudod, hogy ki vagyok??

- Sok mindent tudok ám!

- Te vártál már, de miért?

- Igen vártalak. Azért, mert csak te léphetsz a helyembe!

- Hogyan?

- Én vagyok a húsvéti nyúl, de most már rajtad a sor!

- De én nem akarok húsvéti nyúl lenni! Én azért jöttem, hogy megmond, miért voltam Tyúkanyónál?

- Megmondom, de előtte mutatok valamit!

Tapsi elvette a medált, amiben az anyja és az apja képe volt és egy felirat: „Sok szeretettel a Húsvét családnak!”

- A te családod a Húsvét család, és te vagy a következő!

- De Lapulevél! Én most mit csináljak? Két nap és itt a húsvét.

- Készülődj! Gyorsan!

- Készülődés, készülődés... Hát persze! A kedvenc mesém a Húsvéti készülődés!

- Miről beszélsz?

- A kedvenc mesémről, amiben Nyuszkó húsvéti nyúl lesz! Elmesélem... és Tapsi mesélni kezdett.

- Ez szép történet, de most már siess tojást festeni!

- De honnan vegyek tojást?

- Te buta! Hát tyúkanyótól!
 - De ő nagyon messze lakik!
 - Nem! Ha repülsz, akkor nem.
 - Repülök?
 - Igen! Ezen az óriási répán.
 - Ez nagyszerű! Máris indulok!
 - Jó. Még ma oda fogsz érni!
 - Megyek! – kiáltott Tapsi és mosolyogva elindult. Rájött, hogy övé a főszerep. Tapsi félóra múlva már ott is volt.
 - Tyúkanyó, Tyúkanyó, hol vagy?
 - Itt, hátul a sufnyiban. De ki szólít?
 - Tapsi vagyok, és a tojásaidat szeretném elvinni!
 - Gyere be, és vigyél annyit, amennyit csak akarsz! – Tapsi összeszedte a tojásokat, és Már indult is.
 - Tyúkanyó, búcsúznom kell!
 - Szia Tapsi, vigyázz magadra! – s ezzel Tapsi elindult. Mikor hazaért, Lapulevél ezzel fogadta:
 - Fogj hozzá a festéshez! A gyerekek már várják a tojásokat!
 És Tapsi mosolyogva festette a tojásokat még jó pár évig! Egy év múlva Tapsi családot alapított és az ő gyerekei is húsvéti nyulak lettek. Ezért kapnak a gyerekek ma is húsvéti tojásokat.

Varga Nikolett (6.A. osztály)

A hős csiga

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő. Az erdő közepében egy korhadt fa tövében élt három csigatestvér. A legfiatalabba a mi hősünket Rudinak hívták. Testvérei féltették őt, mert tudták, hogy nem elég óvatos. Egy meleg nyári napon úgy gondolta, elmegy világot látni. Testvérei próbálták marasztalni, de Rudi nem hallgatott rájuk. Bizonyítani szeretne volna, hogy ő is bátor csiga. Másnap reggel búcsút vett testvéreitől, és útnak indult. Egész nap vándorolt, estére úgy elfáradt, hogy egy falevél alatt menten elaludt. Az éjszaka közepén fura hangra ijedt fel. Nagyon félt. Rengett föld. Egy menekülő hangya futott el mellette, aki azt kiabálta:

- Segítség, óriás, segítség, óriás! – A csiga futni akart, de nem tudott. Egy fénylő diót pillantott meg a fűben. Bekopogott. Ekkor egy apró tündérlány kukkantott ki belőle. Rudi így szól:

- Segítség, kérlek! Az óriás mindjárt ideér és összezúzza a házamat.

- Segítek, válaszolt az apró tündérlány. De akkor te is segíts elpusztítani a vén banyát. 3000 évvel ezelőtt zárt be ebbe a dióba.

Rudi beleegyezett. A tündér elővette varázspálcáját, és mindkettőjüket felvarázsolta a legmagasabb tölgyfa csúcsára. Itt várták meg, amíg elmúlt a veszély. Amikor már elcsendesedett az erdő, és pihentek egy kicsit, útnak indultak. Rudi a hátán vitte a dióban lakó tündérlányt. Hosszú csúszás után szembe száguldott egy teknősbéka.

- Hová futsz ilyen sebesen? – kérdezte Rudi. Mire a teknős azt válaszolta:

- Meneküljetek ti is. A kerek erdő közepén, egy korhadt fában lakik két csigatestvér.

Őket akarja elpusztítani a vén banya. – Meghallotta ezt a tündérlány, és gyorsan segítségül hívta a barátait. Megpöccentette varázspálcáját, és egy sereg piros tarajú harkály termett előttük. Felültek az egyik hátára, és három pillanat alatt otthon voltak.

Rudi látta, hogy testvérei a fához vannak kötözve. A banya a fa felgyújtására készült. Rudi gyorsan végigcsúszkált a fán, és bevonta nyálkás réteggel. Ezért a gyújtogatás sehogy sem sikerült a banyának. Ekkor a tündérlány egy szikrázó vízbombát hajított a banya lába mellé. Ettől a vénség úgy megijedt, hogy felugrott a fa tetejére. A nyálkás rétegtől azonban megcsúsztak a lábai, és lezuhant a fa tövébe. Ott rögtön szörnyethalt. Ebben a pillanatban a varázslat megtört, és a tündér újra szabad lett. A három testvér boldogan ölelte egymást, és megfogadták, hogy soha többé nem válnak el.

Szőke Nikolett (6.C. osztály)

Egy kutya kalandjai

Na tessék! Már megint olyan sáros vagyok, hogy meg fognak szidni érte. De most nem megyek világgá, mint a múltkor, nem ám! Szeretnék tudni miért bujdostam el? Szívesen elmesélem.

A nevem zsömlé, és egy kan magyar vizsla vagyok. Hat hónapos korom óta élek a gazdinál a városban. A gazdám szülei egy kis faluban laknak valahol az Alföldön.

Egyszer a gazdi elutazott külföldre, de a repülőre engem nem engedtek fel, ígyhát elvitt a szüleihöz és ott hagyott. Mielőtt elment adott egy nagy és finom csontot, hát azzal a számban búcsúztam el tőle. Miután elment, nagyon szomorú voltam, és úgy döntöttem elásom a csontot.

A kemény munka után el akartam tölteni jól megérdemelt pihenésemet, amikor is elém állt a gazdi anyukája, jól megszidott, hogy miért vagyok olyan koszos és kiküldött a lakásból. Én meg gondoltam jól megbüntetem és világgá mentem.

Kiástam a csontom véstartaléknak, majd találtam egy lyukat a kerítésen, és futás. Azt hittem visszatalálok. Mentem amerre láttam, egyszer jobbra, egyszer balra fordultam. Már a csontomat is megettem, olyan sokáig kóboroltam. Nagyon elfáradtam, éhes is voltam. Talán egy kicsit, de tényleg csak egy nagyon picit féltem. De a legrosszabb az volt, hogy hiányzott a gazdi.

Már besötétedett. Hirtelen megláttam, hogy egy alak jön felém az utcán. Egy öreg néni volt. Odajött hozzám, megsimogatott. Jól esett végre egy kedves kéz. Hívott magával, én meg vele mentem, gondoltam hazavisz. De a saját házához kísért, adott enni és letett egy puha pokrócot. A pokróc puha volt, de nem annyira, mint otthon. Bárcsak ne mentem volna világgá! Bárcsak ne szidtak volna meg! Bárcsak a gazdival mehettem volna! Lassan elaludtam.

Reggel a néni kivitt sétálni. Kicsit előre mentem, mert ő lassan jött. Az egyik oszlopon szembetalálkoztam a saját fényképpemmel és a gazdi telefonszámával. És a következőn, és a következőn is...

Gyorsan odarángattam a nénit, aki felírta a telefonszámot, majd visszamentünk a házához. Onnan telefonált, és én nagyon boldog lettem, mikor meghallottam a telefonban a gazdi hangját. A néni letette a kagylót és kiment a kapuhoz. Követtem. Egyszer csak egy ismerős autó gördült oda hozzánk. A kormány mögött pedig ott ült...

Először el sem hittem. Csak azért jött vissza, mert a szülei szóltak neki, hogy elveszttem. Jaj, gazdi úgy féltem nélküled! Teljesen összenyálaztam a ruháját. De amikor megláttam, kiket hozott magával, teljesen elámultam. Az én helyemen, az első ülésen, ott ült egy fiatal lány. Először féltékeny voltam rá, de mikor felfedeztem, hogy ki utazik a hátsó ülésen, már egyáltalán nem bántam, hogy mellé kellett ülnöm. Egy gyönyörű szép, Lili nevű, szuka magyar vizsla. Milyen szép szemei voltak!

A gazdi bejelentette, hogy négyen utazunk, és ha visszajöttünk, az új jövevények velünk fognak lakni. Örültem, ezért megfogadtam, hogy többet nem leszek sáros és nem megyek világgá. És tessék! De most már itt van velem Lili is! Együtt vagyunk sárosak, együtt szidtak meg minket, de nem megyünk világgá, nem ám!

Varga Eszter (6.C. osztály)

A kutyám története

Egyszer egy este, arról kezdtünk tanakodni a családdal, hogy milyen jó lenne, ha a nagypapámék kertés házába vennénk egy ki kölyökkutyát. Persze a nagymamám és az apukám erről hallani sem akart, ezt a történetet fogom elmesélni:

A mamám egyik barátnője megígérte, hogy a következő alomjából kapunk egy kutyá kölyköt. Igen ám, de egyik este beállított egy cipős dobozzal a kezében, benne az öt napos kis Rotweilerrel. A nagyiek nagyon meglepődtek, azt sem tudták sírjanak-e vagy nevéssenek, fogalmuk sem volt, hogy mit kezdjenek a csöppséggel. Persze bevitték a házba, lámpával melegítették és cumisüvegből etették óránként, mint egy újszülött csecsemőt. Én ekkor még mit sem sejtettem az egésztől. Beszéltem telefonon velük, és hallottam valami nyafogás félét, azonnal gyanakodni kezdtem. Ők erre azt mondták, hogy csak a tv ad ki ilyen hangokat, azért nem árulták el nekem a titkot, mert féltek, hogy az öt napos picike nem éri meg a holnapot, és nem akarták, hogy csalódjak ha véletlen elpusztulna.

Szerencsére életerős volt Cili, ahogy a doktor mondta, és már lassan négy éve él velünk vidáman. Azóta a nagy és apu már nagyon szeretik a kutyusokat, sőt, hogy Cili ne unatkozzon, befogadtak egy tacsó keveréket is, akit Bütyöknek hívnak.

Székeley Zsófia (6.B. osztály)

Egy családi hőstett
Egyszer, amikor még a-
nya gyerek volt, megmentett
egy kiskutyát. Ezt írom
most le.
Télen januárban történt.
Nagyon hideg volt. Anya
éppen iskolába tartott reg-

Egyszer, amikor még anya gyerek volt, megmentett egy kiskutyát. Ezt írom most le.

Télen, januárban történt. Nagyon hideg volt. Anya éppen iskolába tartott reggel, mikor a kocsijuk alól nyüszítést hallott. Egy barnafoltos kiskutya volt az. Anya a kezébe fogta és mutatta a mamámnak, aki az ablakban állt. Beleegyezett a mamám, hogy fölvigye anya a kutyust, ámbar nem szerette volna, hogy állat legyen a házban. Fölvitték

a panel lakásba a kutyust. A Barnus nevet kapta a kis állat. Mamáék elvitték az orvoshoz a kutyát. Egy hónapig volt anyáéknál.

Egy barátjuk nagyon szeretett volna egy kutyát, így hát hozzá került Barnus. Még most is él.

Boda Nikolett (3. osztályos)

Az elveszett kutya

Egyik nap a nagymamám felhívott minket, hogy elveszett a kutyánk. Lélekszakadva rohantunk haza, keresni a kutyát. Megkérdeztük a nagyit, hogy nem hagyta-e nyitva a kaput? A nagyit azt mondta, hogy nem volt nyitva a kapu. Nagyon kétségbeestünk, mert nagyon szerettük mackót. Apa egy nagyot füttyentett és a kutya előjött az udvaron parkoló kocsival. Nagyon örültünk, hogy meg lett a kutya.

Márton Gergely

A kutyaharapás

Anyukám meg akarta ijeszteni a bátyját egy lakótelepi házban. Meglepetésére a liftből nem a bátyja, hanem egy ijedt kutya (vacak) ugrott ki és megharapta őt. Anyukám teli torokból üvöltött, és így indult haza. Otthon megfürdették ijedt édesanyámat, megszerezték a kutya törzskönyvét, elindultak az orvoshoz. Az esti orvosi ügyeletről elküldték őket a Bethesda kórházba. Nagypapám megígérte anyunak, ha nem sír és nem hisztizik taxival viszi haza. Oltás közben anyukám alkudozott a doktor bácsival, hogy ne kelljen másnap iskolába mennie, de a doktor nem engedett. Az orvos „kegyetlenül” csak a tornaóra alól mentette fel. Anyu számonkérte apukáján az ígérését: - Induljunk a taxiállomás felé - ajánlotta. Nagyapa cinkos mosollyal mondta anyunak: - Ugyanmár, csak pár lépés a végállomás, nézd, épp benn áll egy villamos. Szálljunk fel!

Anyu részben csalódott volt, másrészt megnyugodott, hogy túl van az oltáson és a torna órától is felmentették.

Centgráf Johanna

Egy mindennapi mese

Az ember néha olyan dolgok létrehozására is képes, ami sajnós a természetet károsítja. Arra a sok gyárra, autóra és egyéb levegőt szennyező dologra gondolok, amire az embernek nap mint nap szüksége van, különben nem tudna élni. Amikor ezeket a környezetszennyező dolgokat használja, nem gondol a többi élőlényre ezen a Földön. Csak azért, mert ők nem tudják elmondani véleményüket, ők is érzik a változásokat. Ez a mese az ember és az állat régi, illetve új kapcsolatát mutatja be. Ez akár tanulságos is lehet az emberek számára. Hogy is viszonyuljanak az állatokhoz?! Szeressék-e őket vagy inkább legyenek irántuk közömbösek?! Az egész a farkas és az ember kapcsolatával kezdődött. A farkas megbízott az emberben, mert élelmet adott neki. Ez a bizalom kölcsönös volt. Egy nap, mikor az ember elment vadászni, a „kutyáit” is magával vitte. Sok vadállatot ejtettek együtt, amin közösen osztottak. Később a farkasok már ott tanyáztak az ember táborának a közelében. Így szép lassan kialakult a házi kutya fogalma. Később már az emberek már hobbiból is kezdtek kutyát tartani. Mára már szinte minden második embernek van kutyája. Mindannyian ismerik a mondást: „A kutya az ember legjobb barátja.” Pedig ez a kapcsolat kezd megszakadni, hiszen egyre több kóbor állatot lehet látni az utcákon. Az emberek kidobják a megunt állatot, mint

valami megunt játékot. Ma már korántsem úgy gondolnak néhányan az állatokra, mint társra, hanem mint játékszerre, amit ha megunnak eldobhatnak. Régen az ember és a farkas közösen vadászott és osztozott a zsákmányon. Megbecsülte az állatot. A mai ember gondolkodása nagyon megváltozott. Sokszor hallani, hogy a szülők vesznek a gyerekeknek egy kutyát, de a gyerek rá sem néz. Ezért az állatot beteszik egy dobozba és valahol az út szélén leteszik. Az én történetem főhőse mára már felnőtt. Egy kisvárosban lakott, amikor még volt gazdája. Ám amikor kidobták, nem merészkedett többé arra a környékre. Így a város körül tanyázott. De nem egyedül. Volt vele egy pár másik kutya is, akik ugyan ilyen sorsra jutottak. Már nem is hiányzott nekik az ember társasága. Életük azonban nem volt gondtalan, hisz nap mint nap veszélyek sokasága leselkedett rájuk. Mind között a legveszélyesebb az az ember volt akiA sintér. De a kutyák között voltak olyanok, akik sikerrel menekültek meg a hálója elől. Így az én történetem kutyusa is elhatározta, hogy neki igen is lesz gazdája. Ezért hát otthagya a csapatot, hogy gazdit keressen magának. Nemsokára rátalált egy kisgyerek, aki beszerette volna fogadni. A szülei megengedték neki, hogy megtartsa. Sokat játszottak együtt. Ám a kutyának hiányoztak a régi társai, de tudta, hogy ők semmi pénzért nem fogadnának el egy új gazdit. Így fájó szívvel, de felhagyott azzal, hogy mindig a társait sajnálja. Tudta, hogy nekik úgy a jó. Így továbbra is ábrándozott arról, hogy nekik is lesz szeretett otthonuk. Ez a mese, amely az elején inkább a valóságról szólt, azt példázza, hogy az állat is érző lélek. Nem szabad úgy bánni velük, hogy azt később megbánjuk!

Stáhl Timi (6.C. osztály)

Ha itt lakik, nem mindegy, hol lakik!

Újpalotán a civil szervezetek képviselőiből, a szakintézmények munkatársaiból és civilekből alakult meg két éve a **Nyírpalota Társaság**, melynek célja a városrész ügyeiben a közösségi részvétel fejlesztése. Tevékenységéről, tematikájáról, kiadványairól tájékozódhat a www.ujpalotainfo.hu/agora weboldalon.

A **Toronyhír** című helyi független civil újságot 1989-ben indította útjára az **Újpalotaiak Baráti Köre**, az 1984-ben alakult első, újpalotai civil szervezet. Az újság 2001-ig nyomdai úton jelent meg havonta, 24 oldalon, színes borítóval. 2002 őszétől, pénzügyi okok miatt az interneten olvasható a www.toronyhir.hu weboldalról.

Az **ÚjPalota 2000** című kulturális-közéleti folyóiratot a Csokonai Művelődési Központ Újpalotai Szabadidő Központja jelenteti meg 1993 óta. Keresse az Újpalotai Közösségi Házban, a Szabadidő Központban és alternatív terjesztőknél! Előfizethet rá az **Újpalotai Szabadidő Központ** Információs Irodájában és a Közösségi Házban. Megtalálhatja a www.ujpalotainfo.hu weboldalon is.

A mesepályázat anyagainak összegyűjtésében segítségünkre voltak:

Csonti István (László Gyula Gimnázium, Általános Iskola és Óvoda), *Forgách Gábor* (Kontyfa Középiszola, Általános Iskola és Óvoda), *Dr. Frenyó Vilmos Lászlóné Újfaludi Edít*, *Garamszegi Zsuzsanna* (Hartyán NOK), *Gulyás Gabriella* (Hartyán NOK), *Ladányi Ildikó* (Kolozsvár Általános Iskola), *Preiszler Judit* (László Gyula Gimnázium, Általános Iskola és Óvoda), *Rost Marika* (Kolozsvár Általános Iskola), *Szabó Adél, ifj. Szabó László* (Kolozsvár Általános Iskola), *Tárnyikné Szepeszy Zsuzsa*, *Vuncs Józsefné* (Kontyfa utcai könyvtár)

Címlapterv: *Báthory András*

A külső borító rajzát készítette

Kasza Niki (6 éves): **Templomba megyünk húsvétkor a mamáékkal**

A belső borító rajzát készítette

Kapitány Olívia (7 éves): **Epret szedek a Nagymamával a telken**

(mindketten a Kavicsos Napközöttthonos Óvodába járnak)

Kiadja: az Újpalotai Szabadidő Központ és a Nyírpalota Társaság

Felelős kiadó: *Tóth Lajos*

Készült: a Print Pack Nyomdában 1155 Budapest Árvavár u. 20.